

Faktablad

EF-design

Et design er en intellektuel ejendomsrettighed, der beskytter et produkts udseende. Med forordning nr. 6/2002¹, der indførte EF-designet, fik Den Europæiske Union en egentlig ordning for beskyttelse af design.

Et EF-design har enhedskarakter, og det har samme retsvirkninger overalt inden for Den Europæiske Union. Det giver således indehaveren eneret til at bruge det pågældende design inden for Unionens område og til at forbyde tredjemand at bruge det uden indehaverens samtykke. Beskyttelsesperioden er på fem år og kan forlænges indtil i alt 25 år.

EF-design registreres af Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO), der ligeledes har kompetence til at behandle begæringer om, at registrerede EF-design erklæres ugyldige. EUIPO's afgørelser kan påklages til appelkamrene ved EUIPO. Den Europæiske Unions Ret behandler søgsmål, hvor der er nedlagt påstand om annullation af de nævnte appelkamres afgørelser. Rettens afgørelser kan prøves af Domstolen efter anmodning om bevilling af appel. Det er desuden muligt at få et registreret EF-design erklæret ugyldigt på nationalt plan af en EF-designdomstol ved fremsættelse af modkrav under en sag om krænkelse.

Forordning nr. 6/2002 indeholder i øvrigt bestemmelser om beskyttelse af ikke-registrerede EF-design. Disse design beskyttes for et tidsrum på tre år fra den dato, hvor de er blevet offentliggjort inden for Den Europæiske Union.

Dette faktablad giver et samlet overblik over retspraksis vedrørende EF-design.

¹ Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12.12.2001 om EF-design (EFT 2002, L 3, s. 1).

INDHOLD ²

I. BETINGELSER FOR BESKYTTELSE OG UGYLDIGHEDSGRUNDE	3
1. Definitionen på et design	3
a) Kravet om afbildning af et design	3
b) Kravet om synlighed	4
c) Begrebet »produkt« og beskrivelsens rækkevidde	5
2. Nyhedskravet	6
3. Individuel karakter	7
a) Vurderingskriterier	7
b) Den industrigren, som det pågældende produkt tilhører	9
c) Den informerede bruger	11
d) Designerens grad af frihed	13
e) Helhedsindtryk	16
4. Offentliggørelse	18
a) Vurderingskriterier	18
b) Formodning om offentliggørelse	20
c) Bevis for offentliggørelse	21
d) Skånefrist	24
5. Design, der udgør en komponent af et sammensat produkt	24
a) Betingelser for beskyttelse	24
b) Reparation af et sammensat produkt	27
6. Design, der er bestemt af deres tekniske funktion, samt design for sammenkoblinger	28
7. Design, der strider mod et tidligere design	31
8. Brug af et kendetegn i et senere design	33
9. Uhjemlet brug af et værk, der er ophavsretligt beskyttet	35
II. DE RETTIGHEDER, DER ER KNYTTET TIL DESIGN.....	37
1. Spørgsmålet om, hvem der er indehaver af et design	37
2. Virkningerne af retten til et design	38
III. PROCEDURE OG SØGSMÅL	41
1. Registreringsansøgning og -procedure – tidspunktet for undersøgelsen	41
2. Ugyldighedsbegæring og -procedure	41
a) Formaliteten med hensyn til ugyldighedsbegæringen	41
b) Ugyldighedsbegæringens genstand	42
c) Omfanget af undersøgelsen af en ugyldighedsbegæring	43
d) Beviser, der ikke er fremført rettidigt	45
e) Opretholdelse i ændret form	45
3. Søgsmål ved Unionens retsinstanser – den retslige prøvelses omfang	47

² Denne indholdsfortegnelse følger i det væsentlige strukturen i rubrikken EF-design i Systematisk oversigt over Afgørelser.

I. Betingelser for beskyttelse og ugyldighedsgrunde

1. Definitionen på et design

a) Kravet om afbildning af et design

- [Dom af 5. juli 2018, Mast-Jägermeister mod EUIPO \(C-217/17 P, EU:C:2018:534\)](#)³

Mast-Jägermeister SE havde indgivet ansøgninger om registrering af to EF-design. Selskabet havde ansøgt om beskyttelse for »bægre«, hvorimod de indgivne afbildninger viste et bæger og en flaske.

EUIPO havde fastslået, at der ikke kunne fastsættes en ansøgningsdato for disse ansøgninger, eftersom afbildningerne af de pågældende design ikke gjorde det muligt at afgøre, om der blev ansøgt om beskyttelse af bægeret, flasken eller en kombination af dem begge. Retten havde frifundet EUIPO i den sag, der var anlagt til prøvelse af denne afgørelse.

Domstolen forkastede appellen og fastslog, at afbildningen af designet i ansøgningen om registrering skal gøre det muligt klart at identificere genstanden for den ansøgte beskyttelse.

Denne konklusion følger indledningsvis af en analyse af ordlyden af artikel 36, stk. 1, litra c), i forordning nr. 6/2002, som fastsætter, at ansøgningen om registrering af et EF-design skal indeholde en »reproducerbar afbildning af designet«. Begrebet afbildning omfatter i sig selv en opfattelse af, at designet skal kunne identificeres klart. Hertil kommer, at artikel 4, stk. 1, litra e), i forordning nr. 2245/2002, der ikke tilføjer yderligere materielle krav ud over det i artikel 36, stk. 1, litra c), i forordning nr. 6/2002, bl.a. præciserer, at afbildningen skal være af en kvalitet, som gør det muligt tydeligt at skelne alle detaljer i den genstand, for hvilken der ansøges om beskyttelse.

Denne ordlydsfortolkning bekræftes endvidere af en teleologisk fortolkning af artikel 36, stk. 1, litra c), i forordning nr. 6/2002, som skal medvirke til, at ordningen for registrering af design er velfungerende. Kravet om den grafiske gengivelse har således bl.a. til formål at definere selve designet for at fastlægge den nøjagtige genstand for den beskyttelse, som det registrerede design giver indehaveren.

Domstolen bemærkede i denne forbindelse, at registreringen af et design i et offentligt register har til formål at gøre dette tilgængeligt for de relevante myndigheder og offentligheden, især for de erhvervsdrivende. For det første skal de relevante myndigheder klart og præcist kende arten af de bestanddele, der udgør et design, så de kan opfylde deres forpligtelser angående den forudgående undersøgelse af registreringsansøgninger samt vedrørende offentliggørelse og førelse af et præcist og formålstjenligt designregister. For det andet skal de erhvervsdrivende klart og præcist kunne gøre sig bekendt med aktuelle og potentielle konkurrenters registreringer og ansøgninger herom, således at de kan få relevante oplysninger om tredjemands rettigheder. Et sådant krav har til formål at sikre tredjemands retssikkerhed.

Den omstændighed, at ansøgningsdatoen indebærer en prioritetsret, begrundes desuden i sig selv, at der stilles krav om, at gengivelsen af det design, der søges registreret, skal være tydelig. En

³ Jf. ligeledes dom af 9.2.2017, [Mast-Jägermeister mod EUIPO \(Bægre\)](#) (T-16/16, EU:T:2017:68).

uklar registreringsansøgning skaber således risiko for, at et design, hvor genstanden for beskyttelsen ikke er klart identificeret, opnår en uforholdsmæssig stor prioritetsbeskyttelse.

Med hensyn til analysen af den sammenhæng, hvori artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 2245/2002 indgår, bemærkede Domstolen endelig, at det heri bestemmes, at en berigtigelse af ansøgningen om registrering ikke må ændre det pågældende designs fremtrædelsespræg. Dette indebærer nødvendigvis, at registreringsansøgningen forud for opnåelsen af en ansøgningsdato skal indeholde en sådan afbildning, der gør det muligt at identificere genstanden for den ansøgte beskyttelse.

Afbildningen af det design, der søges registreret, skal derfor gøre det muligt at identificere dette design klart. Det følger af artikel 46, stk. 2, i forordning nr. 6/2002, at en ansøgning, der indeholder mangler vedrørende de krav, der er omhandlet i denne forordnings artikel 36, stk. 1, ikke behandles som en ansøgning om registrering af et EF-design, såfremt disse mangler ikke er blevet afhjulpnet inden for den fastsatte frist, og der fastsættes derfor ikke en ansøgningsdato.

b) Kravet om synlighed

- [Dom af 21. september 2017, Easy Sanitary Solutions og EUIPO mod Group Nivelles \(C-361/15 P og C-405/15 P, EU:C:2017:720\)](#)⁴

Easy Sanitary Solutions BV var indehaver af et EF-design, der gengav en bruserafløbsrende. I-Drain, som Group Nivelles NV havde efterfulgt, havde indgivet en begæring til EUIPO om, at det anfægtede design blev erklæret ugyldigt, bl.a. på grund af manglende nyhed. Appellammeret ved EUIPO havde fastslået, at det anfægtede design kunne anses for at være nyt. Retten havde annulleret denne afgørelse.

Domstolen forkastede de appeller, der var iværksat af Easy Sanitary Solutions og EUIPO. Den fastslog, at den omstændighed, at et kendetegn ved et design er synligt, udgør en afgørende forudsætning for denne beskyttelse.

Domstolen fremhævede, at såfremt indgiveren af ugyldighedsbegæringen har påberåbt sig ugyldighedsgrunden i artikel 25, stk. 1, litra b), i forordning nr. 6/2002, påhviler det denne at fremlægge beviser til godtgørelse af, at det anfægtede design ikke opfylder betingelserne i forordningens artikel 4-9.

Derudover skal vurderingen af, om et design er nyt, foretages ud fra et eller flere bestemte design, som er individualiseret, bestemt og identificeret blandt alle de design, som tidligere er blevet offentliggjort.

Det skal i denne henseende bemærkes, at der i henhold til artikel 3, litra a), i forordning nr. 6/2002 ved et design forstås »et produkts eller en del af et produkts udseende, navnlig bestemt af de særlige træk ved selve produktets og/eller dets udsmyknings linjer, konturer, farver, form, tekstur og/eller materiale«. Heraf følger det, at udseendet inden for rammerne af den ordning, som er fastsat ved denne forordning, udgør den afgørende faktor for et design.

⁴ Jf. ligeledes afsnit »l.2. Nyhedskravet« og »l.4. Offentliggørelse – a) Vurderingskriterier« samt dom af 13.5.2015, [Group Nivelles mod KHIM – Easy Sanitary Solutions \(Bruserafløbsrende\)](#) (T-15/13, EU:T:2015:281).

Følgelig udgør den omstændighed, at et kendetegn ved et design er synligt, en afgørende forudsætning for denne beskyttelse. Det anføres således i 12. betragtning til forordning nr. 6/2002, at beskyttelsen af et design ikke bør udvides til at omfatte komponenter, der ikke er synlige under normal brug af et produkt, eller elementer af en komponent, som ikke er synlige, når komponenten er monteret, og at disse elementer følgelig ikke må tages i betragtning ved vurderingen af, om andre af designets karakteristika opfylder kravene for beskyttelse.

Det følger af de ovenstående betragtninger, at det er afgørende, at EUIPO's instanser råder over en afbildning af det tidligere design, der gør det muligt at fastlægge udseendet af det produkt, som designet indgår i, og præcist og med sikkerhed at identificere det tidligere design for at kunne foretage en vurdering af, om det anfægtede design er nyt og har individuel karakter.

Det påhviler således indgiveren af ugyldighedsbegæringen for EUIPO at fremlægge identifikationen og den præcise og fulde gengivelse af det design, der hævdes at ligge først i tid, med henblik på at godtgøre, at det anfægtede design ikke gyldigt kan registreres.

c) Begrebet »produkt« og beskrivelsens rækkevidde

- [Dom af 13. juni 2017, Ball Beverage Packaging Europe mod EUIPO – Crown Hellas Can \(Dåser\) \(T-9/15, EU:T:2017:386\)](#)

Ball Beverage Packaging Europe Ltd var indehaver af et design, som var registreret ved EUIPO, og som gengav dåser, i henhold til forordning nr. 6/2002. Ugyldighedsafdelingen havde afslået en begæring fra Crown Hellas Can SA om, at dette design blev erklæret ugyldigt. Denne afgørelse var imidlertid blevet annulleret af appelkammeret, som havde erklæret det nævnte design ugyldigt med den begrundelse, at det ikke havde nogen individuel karakter, men ikke havde taget stilling til, om designet var nyt.

I en sag til prøvelse af appelkammerets afgørelse, hvori Retten frifandt EUIPO, gav den en formålstjenlig præcisering vedrørende karakteren af proceduren for registrering af EF-design, begrebet »produkt« som omhandlet i artikel 3, litra a), i forordning nr. 6/2002 og rækkevidden af den beskrivelse af det anfægtede design, der er indeholdt i ansøgningen om registrering af et design i medfør af den nævnte forordnings artikel 36, stk. 3, litra a).

Retten bemærkede indledningsvis, at en eventuel stillingtagen fra EUIPO's side til dette spørgsmål under registreringsproceduren, for så vidt som definitionen af genstanden for det anfægtede designs beskyttelse udgjorde en del af realitetsbehandlingen af registreringen af det nævnte design, ikke kunne være bindende for appelkammeret i betragtning af den hovedsageligt formelle og hurtige karakter af den kontrol, som EUIPO foretog under denne registreringsprocedure.

Derefter forkastede Retten klagepunktet om, at appelkammeret fejlagtigt havde fundet, at det anfægtede design – dvs. gengivelsen af tre dåser af forskellig størrelse – ikke udgjorde et produkt som omhandlet i artikel 3, litra a), i forordning nr. 6/2002. Retten påpegede i denne forbindelse, at genstanden for et design kun kan være en enkelt genstand, idet den nævnte artikel udtrykkeligt henviser til et »produkts« udseende. Den præciserede i øvrigt, at en samling af artikler kan udgøre et »produkt« som omhandlet i den ovenfor nævnte bestemmelse, såfremt de er æstetisk sammensat med en funktionel forbindelse og sædvanligvis sælges som et enkelt produkt. Således

fandt Retten i den pågældende sag, at det var klart, at de tre dåser, der var gengivet i det anfægtede design, ikke opfyldte en fælles funktion, for så vidt som de ikke opfyldte en funktion, der ikke kunne opfyldes af hver af dem individuelt, således som dette f.eks. er tilfældet med spisebestik eller et spillebræt og skakbrikker.

Endelig bemærkede Retten, at den beskrivelse, der eventuelt er indeholdt i ansøgningen om registrering, ikke berører bedømmelserne vedrørende realiteten med hensyn til, om det pågældende design er nyt eller har individuel karakter. Ifølge Retten kan denne beskrivelse heller ikke berøre spørgsmålet om, hvad genstanden for det pågældende designs beskyttelse er, hvilket ubestrideligt er forbundet med bedømmelserne af nyhed og den individuelle karakter.

2. Nyhedskravet

- [*Dom af 21. september 2017, Easy Sanitary Solutions og EUIPO mod Group Nivelles \(C-361/15 P og C-405/15 P, EU:C:2017:720\)*](#)⁵

I denne dom, hvis faktiske og retlige baggrund er beskrevet ovenfor⁶, bemærkede Domstolen, ved hvilken der var iværksat appel, at artikel 5, stk. 1, litra b), i forordning nr. 6/2002 ikke medfører, at spørgsmålet, om et design er nyt, er afhængigt af de produkter, hvori det kan inkorporeres, eller hvorpå det kan anvendes. Desuden fastsætter artikel 10, stk. 1, i forordning nr. 6/2002, at beskyttelsen af et EF-design omfatter »ethvert design«, der ikke giver den informerede bruger et andet helhedsindtryk.

Det fremgår i øvrigt af såvel artikel 36, stk. 6, som artikel 19, stk. 1, i forordning nr. 6/2002, at et registreret EF-design giver indehaveren eneret til at bruge det pågældende design på enhver form for produkter og ikke kun på det produkt, der er angivet i registreringsansøgningen.

Et EF-design kan som følge heraf ikke anses for at være nyt, såfremt et identisk design er blevet offentliggjort, selv om dette tidligere design skal inkorporeres i et andet produkt eller anvendes herpå. Den omstændighed, at beskyttelsen i henhold til et design ikke er begrænset til alene at gælde de produkter, hvori designet skal inkorporeres, eller hvorpå det skal anvendes, medfører nemlig nødvendigvis, at vurderingen af, om designet er nyt, heller ikke skal være begrænset til disse produkter alene.

- [*Dom af 6. juni 2013, Kastenholz mod KHIM – Qwatchme \(Urskiver\) \(T-68/11, EU:T:2013:298\)*](#)⁷

Qwatchme A/S var indehaver af et EF-design, som var blevet registreret ved Harmoniseringskontoret (nu EUIPO), og som gengav urskiver, i henhold til forordning nr. 6/2002. Appellammeret havde stadfæstet ugyldighedsafdelingens afgørelse og afslået den ugyldighedsbegæring, som Erich Kastenholz havde indgivet, med henvisning til at det anfægtede design rent faktisk adskilte sig fra de tidligere design på grund af forskelle mellem skiverne.

⁵ Jf. ligeledes afsnit »I.1. Definitionen på et design – b) Kravet om synlighed« og »I.4. Offentliggørelse – a) Vurderingskriterier« samt dom af 13.5.2015, [Group Nivelles mod KHIM – Easy Sanitary Solutions \(Bruserafløbsrende\)](#) (T-15/13, EU:T:2015:281).

⁶ Jf. med hensyn til den faktiske og retlige baggrund for sagen afsnit »I.1. Definitionen på et design – b) Kravet om synlighed«, s. 4.

⁷ Den iværksatte appel til prøvelse af denne dom blev forkastet ved kendelse af 17.7.2014, [Kastenholz mod KHIM](#) (C-435/13 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2014:2124).

I en sag til prøvelse af appelkammerets afgørelse, hvori Retten frifandt Harmoniseringskontoret, fastslog den, at de omtvistede design ikke var identiske, eftersom deres karakteristiske træk ikke kun adskilte sig fra hinanden på uvæsentlige punkter.

Denne dom vedrørte navnlig kravene til nyhed og individuel karakter, som beskyttelsen af EF-design afhænger af. Retten bemærkede, at det fremgår af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 6/2002, at to design anses for at være identiske, hvis deres karakteristiske træk kun adskiller sig fra hinanden på uvæsentlige punkter, dvs. punkter, som ikke umiddelbart opfattes, og som således ikke giver forskelle, selv svage, mellem disse design.

Derimod skal det ved vurderingen af et designs nyhed vurderes, om der mellem de omtvistede design er forskelle, som ikke er ubetydelige, selv hvis disse er svage. Retten fastslog i denne henseende, at ordlyden af artikel 6 i forordning nr. 6/2002 går længere end ordlyden af denne forordnings artikel 5. De konstaterede forskelle mellem de omtvistede design inden for rammerne af den sidstnævnte artikel kan, særligt hvis de er svage, således ikke være tilstrækkelige til at give den informerede bruger et anderledes helhedsindtryk som omhandlet i artikel 6 i forordning nr. 6/2002. I så fald kan det anfægtede design anses for nyt som omhandlet i artikel 5 i forordning nr. 6/2002, men det vil ikke blive anset for at have individuel karakter som omhandlet i samme forordnings artikel 6.

For så vidt som betingelsen i den sidstnævnte artikel går længere end den, der fremgår af artikel 5 i forordning nr. 6/2002, kan et anderledes helhedsindtryk for den informerede bruger som omhandlet i samme forordnings artikel 6 til gengæld kun baseres på objektive forskelle mellem de omtvistede design. Disse skal således være tilstrækkelige til at opfylde nyhedskravet i artikel 5 i forordning nr. 6/2002.

3. Individuel karakter

a) Vurderingskriterier

- [Dom af 19. juni 2014, Karen Millen Fashions \(C-345/13, EU:C:2014:2013\)](#)

Karen Millen Fashions Ltd havde designet en sribet skjorte og en sort strikbluse, der var blevet udbudt til salg i Irland. Dunnes Stores og Dunnes Stores (Limerick) Ltd havde købt eksemplarer af disse beklædningsgenstande og fået fremstillet kopier af dem uden for Irland, hvorefter de havde udbudt dem til salg i deres irske butikker. Karen Miller Fashions, som anså sig for indehaver af de ikke-registrerede EF-design af de pågældende beklædningsgenstande, havde anlagt en sag, hvorved selskabet bl.a. havde nedlagt påstand om, at der skulle nedlægges forbud mod Dunnes' brug af disse design, og at selskabet skulle modtage erstatning. Afgørelsen i denne sag blev appelleret til Supreme Court (øverste domstol, Irland), der forelagde Domstolen to præjudicielle spørgsmål vedrørende vurderingen af et EF-designs individuelle karakter.

Domstolen fastslog, at artikel 6 i forordning nr. 6/2002 skal fortolkes således, at for at et design kan anses for at have individuel karakter, skal det helhedsindtryk, som dette design giver en informeret bruger, adskille sig fra det helhedsindtryk, som en sådan bruger får ikke af en kombination af enkelte bestanddele taget fra flere tidligere design, men af et eller flere tidligere design individuelt set.

Idet der henvises til det helhedsindtryk, som alle andre design, der er blevet offentliggjort, giver den informerede bruger, skal artikel 6 nemlig fortolkes således, at vurderingen af den individuelle karakter skal foretages ud fra et eller flere bestemte design, som er individualiseret, bestemt og identificeret blandt alle de design, som tidligere er blevet offentliggjort.

- [Dom af 21. november 2013, El Hogar Perfecto del Siglo XXI mod KHIM – Wenf International Advisers \(Proptrækker\) \(T-337/12, EU:T:2013:601\)](#)

El Hogar Perfecto del Siglo XXI, SL, var indehaver af et EF-design, der gengav en proptrækker. Wenf International Advisers Ltd. havde indgivet en begæring om, at dette design blev erklæret ugyldigt, bl.a. med den begrundelse, at det ikke havde individuel karakter. KHIM (nu EUIPO) havde taget ugyldighedsbegæringen til følge.

Retten frifandt Harmoniseringskontoret og bemærkede, at et designs individuelle karakter i henhold til artikel 6 i forordning nr. 6/2002 skal bedømmes ved en sammenligning af de helhedsindtryk, som de omtvistede design giver den informerede bruger, under hensyntagen til den frihed, som designeren har haft. Kriteriet vedrørende de ulemper og problemer med anvendelsen af det tidligere design, som angiveligt var blevet løst med det anfægtede design, er således ikke blandt de kriterier, der kan tages i betragtning ved en bedømmelse af et designs individuelle karakter. Som det fremgår af artikel 1 og 3 i forordning nr. 6/2002, er formålet med retten til et design i øvrigt at beskytte et produkts udseende og ikke dets anvendelses- eller funktionsmåde.

- [Dom af 16. juni 2021, Davide Groppi mod EUIPO – Viabizzuno \(Bordlampe\) \(T-187/20, EU:T:2021:363\)](#)^{8 9}

Den 16. juli 2014 havde Davide Groppi Srl indgivet en ansøgning om registrering af et EF-design, der gengav en bordlampe, til EUIPO. Efter at designet var blevet registreret, havde Viabizzuno Srl indgivet en ugyldighedsbegæring, til støtte for hvilken selskabet havde påberåbt sig artikel 25, stk. 1, litra b), i forordning nr. 6/2002¹⁰, sammenholdt med samme forordnings artikel 6¹¹, vedrørende et tidligere design af 22. september 2011. Dette tidligere design var blevet erklæret ugyldigt den 30. oktober 2018.

Den 22. november 2018 havde ugyldighedsafdelingen erklæret Davide Groppis design ugyldigt med den begrundelse, at det ikke havde individuel karakter som omhandlet i artikel 6 i forordning nr. 6/2002. Appellammeret havde stadfæstet denne afgørelse og fastslået, at den omstændighed,

⁸ Den iværksatte appel til prøvelse af denne dom blev ikke admitteret (kendelse af 26.11.2021, [Davide Groppi mod EUIPO](#), C-490/21 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2021:968).

⁹ Jf. ligeledes afsnit »I.3. Individuel karakter – b) Den industrigren, som det pågældende produkt tilhører«.

¹⁰ I medfør af artikel 25, stk. 1, litra b), i forordning nr. 6/2002, med senere ændringer, kan et EF-design kun erklæres ugyldigt, hvis det ikke opfylder betingelserne i artikel 4-9.

¹¹ Artikel 6 i forordning nr. 6/2002, der har overskriften »Individuel karakter«, bestemmer i stk. 1, at et design anses for at have individuel karakter, hvis det helhedsindtryk, det giver den informerede bruger, adskiller sig fra en sådan brugers helhedsindtryk af alle andre design, som er blevet offentliggjort inden den dato, hvor ansøgningen om registrering er indgivet, eller, hvis der begæres prioritet, inden prioritetsdagen. I denne artikels stk. 2 præciseres det desuden, at der ved vurderingen af et designs individuelle karakter skal tages hensyn til den grad af frihed, som designeren har haft ved udviklingen af designet.

at det tidligere design var blevet erklæret ugyldigt, var uden betydning, eftersom det alene var afgørende, om det havde været genstand for offentliggørelse.

Retten frifandt EUIPO i det af Davide Groppi anlagte annullationssøgsmål. For første gang fremhævede Retten de manglende konsekvenser af, at det tidligere design, som var blevet påberåbt til støtte for ugyldighedsbegæringen vedrørende et design baseret på artikel 25, stk. 1, litra b), i forordning nr. 6/2002, var blevet erklæret ugyldigt under den administrative procedure. Desuden præciserede Retten grænserne for den rolle, som arten af de produkter, hvori designet indgår, har i forbindelse med undersøgelsen af en ugyldighedsgrund, der er støttet på samme bestemmelse.

Retten fremhævede, at den omstændighed, at det tidligere design er blevet erklæret ugyldigt, er uden relevans, eftersom det er blevet offentliggjort. Artikel 25, stk. 1, litra b), i forordning nr. 6/2002 har nemlig til formål at forhindre registrering af design, som ikke opfylder de betingelser, der begrunder, at de beskyttes, og navnlig betingelsen om deres »individuelle karakter« som omhandlet i denne forordnings artikel 6 og ikke at beskytte et tidligere design. Retten bemærkede herved, at ugyldighedsgrundene i den nævnte artikel ikke indgår i logikken for den beskyttelse af en tidligere rettighed, som alene ydes indehaveren af denne rettighed, og hvis ugyldighed gør ugyldighedssagen mod EF-designet uden genstand, men principielt kan påberåbes af enhver. Hvad nærmere bestemt angår vurderingen af et designs individuelle karakter i henhold til artikel 25, stk. 1, litra b), og artikel 6 i forordning nr. 6/2002 fremhævede Retten, at det fremgår af 14. betragtning til forordningen, at denne skal bestå i at afgøre, om det helhedsindtryk, som den informerede bruger får ved betragtning af designet, klart adskiller sig fra helhedsindtrykket af den allerede eksisterende formgivning. Retten præciserede nemlig, at det tidligere design alene havde til formål at vise den tidligere kunstform, som svarede til den allerede eksisterende formgivning vedrørende de design, der hidtil var blevet anvendt for det omhandlede produkt, og som var blevet offentliggjort på den dato, hvor ansøgningen om det omhandlede design blev indgivet. Retten fandt derfor, at det, som var afgørende, var den omstændighed, at det tidligere design havde været genstand for en offentliggørelse, og ikke omfanget af den beskyttelse, som designet var omfattet af, og som fulgte af gyldigheden af dets registrering.

b) Den industrigren, som det pågældende produkt tilhører

- [Dom af 22. juni 2010, Shenzhen Taiden mod KHIM – Bosch Security Systems \(Kommunikationsudstyr\) \(T-153/08, EU:T:2010:248\)](#)¹²

Shenzhen Taiden Industrial Co Ltd var indehaver af et EF-design, som var blevet registreret ved Harmoniseringskontoret (nu EUIPO), og som gengav kommunikationsudstyr, i henhold til forordning nr. 6/2002. Ugyldighedsafdelingen havde afslået en begæring fra Bosch Security Systems BV om, at dette design blev erklæret ugyldigt. Denne afgørelse var imidlertid blevet annulleret af appelkammeret, der havde fastslået, at det anfægtede design ikke havde individuel

¹² Jf. ligeledes afsnit »I.3. Individuel karakter – c) Den informerede bruger«.

karakter, eftersom forskellene mellem det nævnte design og det tidligere internationale design ikke var tilstrækkelige til at give den informerede bruger et andet helhedsindtryk.

I en sag til prøvelse af appelkammerets afgørelse, hvori Retten frifandt Harmoniseringskontoret, præciserede den, at der, som det fremgår af 14. betragtning til forordning nr. 6/2002, ved vurderingen et designs individuelle karakter bør tages hensyn til arten af det produkt, som designet finder anvendelse på eller indgår i, og navnlig hvilken industrigren produktet tilhører.

- [Dom af 16. juni 2021, Davide Groppi mod EUIPO – Viabizzuno \(Bordlampe\) \(T-187/20, EU:T:2021:363\)](#) ¹³

I denne dom, hvis faktiske og retlige baggrund er beskrevet ovenfor ¹⁴, bemærkede Retten efter at have konstateret, at registreringen af det anfægtede design generelt henviste til lamper, at selv om fastlæggelsen af produktsektoren er en relevant betragtning i forbindelse med fastlæggelsen af den informerede bruger og dennes opmærksomhedsniveau, den grad af frihed, som designeren har haft ved udviklingen af designet, og eventuelt ved sammenligningen af de helhedsindtryk, der fremkaldes hos den informerede bruger, kan den imidlertid ikke indebære, at de produkter, som er omfattet af de omhandlede design, er identiske eller henhører under den samme sektor. Retten bemærkede herved, at artikel 25, stk. 1, litra b), i forordning nr. 6/2002 ikke indeholder nogen betingelse om lighed mellem produkter, og at hvis man lader beskyttelsen af et design afhænge af produktets art, vil det resultere i en begrænsning af denne beskyttelse til kun at omfatte design, som tilhører en bestemt sektor.

- [Dom af 10. september 2021, Eternit mod EUIPO – Eternit Österreich \(Panel til byggeri\) \(T-193/20, EU:T:2021:782\)](#)

Efter en ansøgning indgivet til EUIPO havde Eternit (Belgien) fået registreret et EF-design, der gengav et panel til byggeri. Eternit Österreich GmbH havde indgivet en begæring om, at sidstnævnte design skulle erklæres ugyldigt, eftersom det ikke havde individuel karakter ¹⁵ i forhold til det tidligere design, der gengav et støjdæpende vægpanel. EUIPO havde erklæret det anfægtede design ugyldigt, idet kontoret fastslog, at designet ikke havde individuel karakter, da det for den informerede bruger i sin helhed svarede til det tidligere design.

Retten frifandt EUIPO i den sag, som Eternit havde anlagt til prøvelse af EUIPO's afgørelse. I denne sag klarlagde Retten, i forhold til hvilket af de omtvistede design den relevante sektor, den informerede bruger og designerens grad af frihed skulle fastlægges. Retten præciserede desuden, hvorvidt de produkter, som faktisk blev markedsført, og hvori de omtvistede design indgik, eller hvorpå de blev anvendt, var relevante ved vurderingen af det anfægtede designs individuelle karakter.

Retten bemærkede for det første, at vurderingen af det anfægtede designs individuelle karakter i det væsentlige foretages ved en undersøgelse i fire etaper. I denne forbindelse præciserede

¹³ Jf. ligeledes afsnit »I.3. Individuel karakter – a) Vurderingskriterier«.

¹⁴ Jf. med hensyn til den faktiske og retlige baggrund for sagen afsnit »I.3. Individuel karakter – a) Vurderingskriterier«, s. 9.

¹⁵ Ifølge artikel 25, stk. 1, litra b), i forordning nr. 6/2002, sammenholdt med denne forordnings artikel 6, kan et EF-design erklæres ugyldigt, hvis det ikke anses for at have individuel karakter, således at det helhedsindtryk, det giver den informerede bruger, adskiller sig fra en sådan brugers helhedsindtryk af alle andre design, som er blevet offentliggjort.

Retten, at de tre første etaper i analysen, dvs. fastlæggelsen af den relevante sektor, den informerede bruger og designerens grad af frihed, kun skal gennemføres i forhold til det anfægtede design. Eftersom det tidligere design kan tilhøre en helt anden sektor, der er kendetegnet ved en anden informeret bruger og en anden grad af frihed hos designeren, er det nemlig ikke relevant for disse tre første etaper i analysen. Den fjerde etape, der består i sammenligningen af de helhedsindtryk, som de omtvistede design giver, indebærer derimod, at der skal tages hensyn til såvel det anfægtede design som det tidligere design.

For det andet fastslog Retten, at der i forbindelse med vurderingen af den individuelle karakter under visse betingelser kan tages hensyn til de produkter, som faktisk markedsføres, og hvori de omtvistede design indgår, eller hvorpå de anvendes. Retten præciserede, at de produkter, der faktisk markedsføres, eller deres anvendelsesmåde er relevante, hvis den grafiske eller fotografiske gengivelse af det omhandlede design ikke i sig selv gør det muligt at fastslå, hvilke aspekter af designet der er synlige, eller hvordan det opfattes visuelt. De produkter, der faktisk markedsføres, kan nemlig udelukkende tages i betragtning til illustrative formål med henblik på at fastlægge de pågældende designs visuelle aspekter. Det er således ikke muligt at tage hensyn til et produkt, der faktisk markedsføres, hvis det design, der finder anvendelse på det, eller hvori det indgår, afviger fra det registrerede design, eller hvis det lader elementer være synlige, der ikke klart fremgår af den grafiske gengivelse af det sidstnævnte design.

c) Den informerede bruger

- [Dom af 20. oktober 2011, PepsiCo mod Grupo Promer Mon Graphic \(C-281/10 P, EU:C:2011:679\)](#)¹⁶

PepsiCo Inc. var indehaver af et EF-design, der gengav et cirkelformet reklameunderlag. Grupo Promer Mon Graphic SA havde forelagt EUIPO en begæring om, at dette design blev erklæret ugyldigt, bl.a. med støtte i, at der eksisterede et tidligere design. Appellammeret ved EUIPO havde fastslået, at det omhandlede design gav den informerede bruger et andet helhedsindtryk, og at det anfægtede design derfor ikke stred mod den påberåbte tidligere rettighed. Denne afgørelse var blevet indbragt for Retten, som annullerede den og fastslog, at de forskelle, som appellammeret havde konstateret, ikke var tilstrækkelige til, at det anfægtede design gav den informerede bruger et andet helhedsindtryk end det, som det tidligere design gav.

Domstolen, der forkastede den iværksatte appel, præciserede begrebet den informerede bruger.

Den informerede bruger er af en sådan art, at denne, hvor det er muligt, vil foretage en direkte sammenligning mellem de omhandlede design. Det kan dog ikke udelukkes, at en sådan sammenligning er umulig eller usædvanlig inden for den omhandlede sektor, navnlig på grund af særlige omstændigheder eller på grund af kendetegn ved de genstande, som de omhandlede design repræsenterer. Uden en direkte angivelse heraf i forordning nr. 6/2002 kan det ikke antages, at EU-lovgiver har haft til hensigt at begrænse vurderingen af eventuelle design til en direkte sammenligning af disse.

¹⁶ Jf. ligeledes dom af 18.3.2010, [Grupo Promer Mon Graphic mod KHIM – PepsiCo \(Gengivelse af et cirkelformet reklameunderlag\)](#) (T-9/07, EU:T:2010:96), der er beskrevet i afsnit »I.7. Design, der strider mod et tidligere design«.

For så vidt angår den informerede brugers opmærksomhedsniveau bemærkes, at selv om denne ikke er en almindeligt oplyst, rimeligt opmærksom og velunderrettet gennemsnitsforbruger, der sædvanligvis opfatter et design som en helhed og ikke foretager en undersøgelse af dets forskellige detaljer, er denne heller ikke ekspert eller fagmand, som i detaljer kan få øje på de mindste forskelle, der måtte være mellem de omtvistede design. Benævnelsen »informerede« angiver således, at brugeren, uden at være designer eller teknisk ekspert, er bekendt med de forskellige design i den omhandlede sektor, er i besiddelse af et vist kendskab til de bestanddele, som disse design normalt består af, og udviser en vis grad af opmærksomhed, når han anvender produkterne, som følge af hans interesse for de omhandlede produkter.

- [Dom af 22. juni 2010, Shenzhen Taiden mod KHIM – Bosch Security Systems \(Kommunikationsudstyr\) \(T-153/08, EU:T:2010:248\)](#)¹⁷

I denne dom, hvis faktiske og retlige baggrund er beskrevet ovenfor¹⁸, præciserede Retten begrebet den informerede bruger, idet den fremhævede, at det at have egenskab af »bruger« indebærer, at den pågældende person benytter sig af det produkt, som designet indgår i, i overensstemmelse med formålet med produktet, og at benævnelsen »informeret« angiver, at brugeren, uden at være designer eller teknisk ekspert, er bekendt med de forskellige design i den omhandlede sektor, er i besiddelse af et vist kendskab til de bestanddele, som disse design normalt består af, og udviser en vis grad af opmærksomhed, når han anvender produkterne, som følge af hans interesse for de omhandlede produkter. Denne omstændighed indebærer imidlertid ikke, at den informerede bruger er i stand til at adskille de af produktets ydre kendetegn, der er dikteret af dets tekniske funktion, fra de vilkårlige kendetegn, ud over hvad der følger af den erfaring, han har indhøstet gennem anvendelsen af det pågældende produkt.

- [Dom af 14. juni 2011, Sphere Time mod KHIM – Punch \(Ur, der er fastgjort til en nøglesnor\) \(T-68/10, EU:T:2011:269\)](#)¹⁹

Sphere Time var indehaver af et EF-design, som var blevet registreret ved Harmoniseringskontoret (nu EUIPO), og som gengav ure, der var fastgjort til en nøglesnor, i henhold til forordning nr. 6/2002. Ugyldighedsafdelingen havde taget Punch SAS' ugyldighedsbegæring til følge og erklæret det anfægtede design ugyldigt med den begrundelse, at det ikke havde nogen individuel karakter, idet det gav det samme helhedsindtryk som tidligere design.

I en sag til prøvelse af appelkammerets afslag på en klage over ugyldighedsafdelingens afgørelse, hvori Retten frifandt Harmoniseringskontoret, fremhævede den, at begrebet den informerede bruger hvad angår reklameartikler omfatter dels erhvervsdrivende, der erhverver artiklerne med henblik på at uddele dem til slutbrugerne, dels disse slutbrugere selv. Retten konkluderede på dette grundlag, at det forhold, at den ene af disse to grupper af informerede brugere opfatter de

¹⁷ Jf. ligeledes afsnit »I.3. Individuel karakter – b) Den industrigren, som det pågældende produkt tilhører«.

¹⁸ Jf. med hensyn til den faktiske og retlige baggrund for sagen afsnit »I.3. Individuel karakter – b) Den industrigren, som det pågældende produkt tilhører«, s. 10.

¹⁹ Jf. ligeledes afsnit »I.3. Individuel karakter – e) Helhedsindtryk« og »I.4. Offentliggørelse – d) Skånefrist«.

omhandlede design således, at de giver det samme helhedsindtryk, er tilstrækkeligt til at konstatere, at det anfægtede design mangler individuel karakter.

- [Dom af 13. juni 2019, Visi/one mod EUIPO – EasyFix \(Informationstavle til køretøjer\) \(T-74/18, EU:T:2019:417\)](#)²⁰

Visi/one GmbH var indehaver af EF-design, som var blevet registreret ved EUIPO, og som gengav informationstavler, skilte til køretøjer, i henhold til forordning nr. 6/2002. Ugyldighedsafdelingen ved EUIPO havde taget EasyFix GmbH's ugyldighedsbegæring til følge og erklæret de anfægtede design ugyldige, fordi de manglede individuel karakter.

I en sag til prøvelse af appelkammerets afslag på en klage over ugyldighedsafdelingens afgørelse, hvori Retten frifandt EUIPO, fastslog den, at forskellene mellem de anfægtede design og det tidligere design ikke var tilstrækkeligt markante til i sig selv at give den informerede bruger et helhedsindtryk, som var forskelligt.

Med hensyn til den informerede brugers grad af kendskab og opmærksomhedsniveau fastslog Retten, at det navnlig fremgår af retspraksis, at selv om denne referenceperson er i besiddelse af et vist kendskab til de forskellige design i den omhandlede sektor og udviser en vis grad af opmærksomhed og er særligt opmærksom, når han anvender produkterne, er denne heller ikke ekspert eller specialist såsom en fagmand inden for patentretten, som i detaljer kan få øje på de mindste forskelle, der måtte være mellem de omtvistede design.

d) Designerens grad af frihed

- [Dom af 13. november 2012, Antrax It mod KHIM – THC \(Radiatorer\) \(T-83/11 og T-84/11, EU:T:2012:592\)](#)

Antrax It Srl var indehaver af otte EF-design, som var blevet registreret ved Harmoniseringskontoret (nu EUIPO), og hvoraf de to, der var anfægtet i den pågældende sag, gengav radiatorer, i henhold til forordning nr. 6/2002. Ugyldighedsafdelingen havde taget The Heating Companys ugyldighedsbegæring til følge og erklæret de anfægtede design ugyldige, idet nyhedskravet ikke var opfyldt. Appelkammeret, der havde ophævet ugyldighedsafdelingens afgørelser, eftersom der ikke var blevet givet en passende begrundelse, havde erklæret de anfægtede design ugyldige med den begrundelse, at de ikke havde individuel karakter.

I en sag til prøvelse af appelkammerets afgørelser, hvori Retten i øvrigt frifandt Harmoniseringskontoret, annullerede den disse afgørelser, for så vidt som de anfægtede design derved blev erklæret ugyldige.

Denne sag gav Retten lejlighed til at præcisere betingelserne for fastlæggelsen af designerens grad af frihed i forbindelse med vurderingen af et designs individuelle karakter. Retten bemærkede, at en sådan grad af frihed navnlig defineres ud fra de bindinger, som er knyttet til de kendetegn, som produktets eller en del af produktets tekniske funktion pålægger, eller ud fra de ved lov fastsatte krav til det produkt, som designet er anvendt på. Disse bindinger fører til en

²⁰ Jf. ligeledes afsnit »I.4. Offentliggørelse – a) Vurderingskriterier«.

standardisering af visse kendetegn, som derefter bliver fælles for design, der anvendes på de omhandlede produkter. Det følger heraf, at jo større frihed designeren har ved udviklingen af et design, jo mindre er små forskelle mellem de sammenlignede design tilstrækkelige til at give et andet helhedsindtryk hos den informerede bruger. Omvendt, jo mere bundet designerens frihed er ved udviklingen af et design, jo mere vil små forskelle mellem de omhandlede design kunne være tilstrækkelige til at give et andet helhedsindtryk hos den informerede bruger. En høj grad af frihed hos designeren ved udviklingen af et design styrker således konklusionen om, at de sammenlignede design, der ikke har væsentlige forskelle, giver det samme helhedsindtryk hos den informerede bruger. En eventuel mættet kunstform, som følger af det forhold, at der foreligger andre design, der har de samme helhedsegenskaber som de omhandlede design, er relevant i denne sammenhæng, for så vidt som den kan være af en karakter, der indebærer, at den informerede bruger bliver mere sensibel over for forskellene i de interne proportioner mellem disse forskellige design.

- [Dom af 10. september 2015, H&M Hennes & Mauritz mod KHIM – Yves Saint Laurent \(Håndtasker\) \(T-525/13, EU:T:2015:617\)](#)

Yves Saint Laurent SAS var indehaver af et EF-design, som var blevet registreret ved Harmoniseringskontoret (nu EUIPO), og som gengav håndtasker, i henhold til forordning nr. 6/2002. Appellammeret, der havde stadfæstet ugyldighedsafdelingens afgørelse, havde forkastet H&M Hennes & Mauritz BV & Co. KG's ugyldighedsbegæring, som var støttet på et tidligere design, med den begrundelse, at designerens grad af frihed var stor, men at den fra den informerede brugers synspunkt ikke fjernede de væsentlige forskelle mellem de omtvistede design.

I en sag til prøvelse af appellammerets afgørelse, hvori Retten frifandt Harmoniseringskontoret, præciserede den begrebet designerens grad af frihed.

I denne dom påpegede Retten, at designerens grad af frihed bl.a. defineres ud fra de bindinger, som er knyttet til de kendetegn, som produktets eller en del af produktets tekniske funktion pålægger, eller ud fra de ved lov fastsatte krav til produktet. Disse bindinger fører til en standardisering af visse kendetegn, som derefter bliver fælles for design, der finder anvendelse på de omhandlede produkter. Jo større frihed designeren derfor har ved udviklingen af et design, i desto mindre grad er små forskelle mellem de omtvistede design tilstrækkelige til at give et andet helhedsindtryk hos den informerede bruger. Omvendt forholder det sig således, at jo mere bundet designerens frihed er, desto mere vil de nævnte forskelle kunne være tilstrækkelige til at give et andet helhedsindtryk hos en sådan bruger. Retten fandt derfor, at en høj grad af frihed hos designeren ved udviklingen af et design styrker konklusionen om, at design, der ikke udviser væsentlige forskelle, giver det samme helhedsindtryk hos den informerede bruger.

Retten præciserede desuden, at artikel 6 i forordning nr. 6/2002 vedrørende vurderingen af den individuelle karakter i stk. 1 fastsætter kriteriet for det helhedsindtryk, som et omtvistet design giver, og at det i stk. 2 oplyses, at der skal tages hensyn til den grad af frihed, som designeren har haft ved udviklingen af designet. Det fremgår af disse bestemmelser, navnlig af artikel 6, stk. 1, litra b), i forordning nr. 6/2002, at vurderingen af et EF-designs individuelle karakter i det væsentlige foretages ved en undersøgelse i fire etaper. Denne undersøgelse består i at afgøre for

det første, hvilken produktgruppe designet skal indgå i eller finde anvendelse på, for det andet, hvem der er den informerede bruger af de nævnte produkter afhængigt af deres formål, og i forhold til denne informerede bruger graden af kendskab til den tidligere kunstform og opmærksomhedsniveauet ved den om muligt direkte sammenligning af designene, for det tredje, designerens grad af frihed ved udviklingen af designet og, for det fjerde, resultatet af sammenligningen af de omhandlede design under hensyntagen til den berørte sektor, designerens grad af frihed og de helhedsindtryk, som det anfægtede design og ethvert andet tidligere offentliggjort design giver den informerede bruger. Selv om faktoren vedrørende designerens grad af frihed kan »styrke« (eller modsætningsvis nuancere) konklusionen om det helhedsindtryk, som et design giver, udgør vurderingen af den nævnte grad af frihed derimod ikke en abstrakt etape, der går forud for sammenligningen af det helhedsindtryk, som hvert af de omhandlede design giver.

Retten konkluderede i den pågældende sag, at appelkammeret ikke havde begået nogen fejl, da det anførte, at aspektet vedrørende designerens frihed ikke i sig selv kan betinge vurderingen af designets individuelle karakter, men at det derimod er et element, der skal tages hensyn til ved denne vurdering. Ifølge Retten havde appelkammeret med rette fastslået, at det nævnte aspekt udgør et aspekt, der gør det muligt at nuancere vurderingen af det anfægtede designs individuelle karakter, snarere end et selvstændigt aspekt.

- [Dom af 6. juni 2019, Porsche mod EUIPO – Autec \(Motorkøretøjer\) \(T-209/18, EU:T:2019:377\)](#)²¹

Ved denne dom frifandt Retten EUIPO i et søgsmål med påstand om annulation af en afgørelse truffet af appelkammeret ved EUIPO, hvorved dette appelkammer havde erklæret det registrerede EF-design, der gengav designet fra serie 991 af bilen Porsche 911, ugyldigt, fordi det ikke havde individuel karakter i henhold til artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 6/2002.

Denne sag vedrørte navnlig det retlige spørgsmål om, hvorvidt der foreligger individuel karakter, som kan begrunde beskyttelse, når det pågældende design blot består i en »modernisering« af et allerede eksisterende og beskyttet design. Det skulle i det pågældende tilfælde afgøres, om et design af serie 991 af Porsche 911 adskilte sig tilstrækkeligt fra et tidligere design af serie 997 til at blive beskyttet som et design. For så vidt som forordning nr. 6/2002 fastsætter den maksimale beskyttelsesperiode til 25 år, vil det kunne forlænge beskyttelsen af det oprindelige design, at der indrømmes beskyttelse til et »moderniseret« design. Dette var indholdet af en tvist mellem selskabet Porsche og en legetøjsfabrikant, som anvendte designet af Porsche 911 til fremstilling og markedsføring af legetøjsmodeller.

Retten fandt, at forskellene mellem de to serier af Porsche 911 ikke var tilstrækkeligt markante til at give et forskelligt helhedsindtryk af de to design i bevidstheden hos den informerede bruger, dvs. en bruger af biler i almindelighed og ikke kun af sportsvogne. Alle gengivelserne af de omhandlede design viser således, at disse design falder sammen med hensyn til deres væsentligste egenskaber såsom formen på og silhuetten af deres karrosseri, både hvad angår dimensioner og proportioner og rudernes og dørenes form og placering.

²¹ Den iværksatte appel til prøvelse af denne dom blev ikke admitteret (kendelse af 24.10.2019, [Porsche mod EUIPO](#), C-613/19 P, EU:C:2019:905).

Retten fastslog i denne forbindelse i modsætning til det af selskabet Porsche anførte, at designerens frihed som omhandlet i artikel 6 i forordning nr. 6/2002 ikke kunne være begrænset af forventningerne hos forbrugerne, som i det pågældende tilfælde i hver efterfølgende serie forventede at genfinde den kreative idé for det oprindelige design, hvilke forventninger ikke udgør en normativ binding. Disse forventninger er nemlig ikke knyttet til beskaffenheden af eller formålet med det produkt, som designet indgår i, dvs. et motorkøretøj, og en bildesigner er ikke uafhængigt af æstetiske eller kommercielle overvejelser forpligtet til at følge dem for at sikre funktionsdueligheden af det produkt, hvorpå det omhandlede design anvendes.

e) Helhedsindtryk

- [Dom af 14. juni 2011, Sphere Time mod KHIM – Punch \(Ur, der er fastgjort til en nøglesnor\) \(T-68/10, EU:T:2011:269\)](#)²²

I denne dom, hvis faktiske og retlige baggrund er beskrevet ovenfor²³, præciserede Retten, at der i forbindelse med den konkrete vurdering af helhedsindtrykket ikke er nogen grund til isoleret og udelukkende at undersøge den grafiske gengivelse af tidligere design, men snarere til at foretage en helhedsvurdering af alle de fremlagte bestanddele, som gør det muligt at fastlægge det helhedsindtryk, som det omhandlede design giver, tilstrækkeligt præcist og sikkert.

Hvad især angår design, der er blevet anvendt uden at være blevet registreret, kan det ikke udelukkes, at der ikke eksisterer nogen grafisk gengivelse, som viser alle de relevante detaljer, og som kan sammenlignes med en ansøgning om registrering. Ifølge Retten vil det derfor være uforholdsmæssigt at kræve, at indgiveren af ugyldighedsbegæringen skal fremlægge en sådan gengivelse i alle tilfælde.

- [Dom af 10. november 2021, Sanford mod EUIPO – Avery Zweckform \(Mærkater\) \(T-443/20, EU:T:2021:767\)](#)²⁴

Sanford LP var indehaver af et EF-design, som var blevet registreret ved EUIPO, og som gengav mærkater, i henhold til forordning nr. 6/2002. Ugyldighedsafdelingen havde afslået Avery Zweckform GmbH's ugyldighedsbegæring. Selv om appelkammeret havde annulleret ugyldighedsafdelingens afgørelse, havde det imidlertid erklæret det anfægtede design ugyldigt med den begrundelse, at det savnede individuel karakter, idet det gav den informerede bruger det samme helhedsindtryk som det tidligere design, hvorpå indgiveren af ugyldighedsbegæringen havde støttet sig.

I en sag til prøvelse af appelkammerets afgørelse, hvori Retten frifandt EUIPO, fremhævede den, at de varemærker og særlige kendetegn, der var anbragt på designene, var uden relevans ved sammenligningen af helhedsindtrykkene i forbindelse med vurderingen af den individuelle karakter.

²² Jf. ligeledes afsnit »I.3. Individuel karakter – c) Den informerede bruger« og »I.4. Offentliggørelse – d) Skånefrist«.

²³ Jf. med hensyn til den faktiske og retlige baggrund for sagen afsnit »I.3. Individuel karakter – c) Den informerede bruger«, s. 13.

²⁴ Jf. ligeledes afsnit »III.2. Ugyldighedsbegæringen og -proceduren – d) Beviser, der ikke er fremført rettidigt«.

Retten konstaterede, at forskellene mellem de omtvistede design, som begrænsede sig til størrelsen af mærkaterne, rullens højde og antallet, placeringen og størrelsen af de sorte trykmærker, ikke var tilstrækkelige til at give den informerede bruger et andet helhedsindtryk.

Retten bemærkede endvidere, at ord- og figurbestanddelene på de omtvistede design var varemærker eller særlige kendetegn, der var anbragt på produktet for at angive dets oprindelse.

Disse elementer udgjorde ikke sådanne særlige træk ved produktet, der gav de pågældende produkter deres udseende, og de var således uden relevans ved sammenligningen af helhedsindtrykkene. Retten tilføjede, at selv om disse bestanddele kunne anses for at være relevante, var det klart for den informerede bruger, at de tjente til at angive varernes oprindelse, således at vedkommende med hensyn til helhedsindtrykket ikke ville tillægge dem betydning.

- [Dom af 27. april 2022, Group Nivelles mod EUIPO – Easy Sanitary Solutions \(Bruserafløbsrende\) \(T-327/20, EU:T:2022:263\)](#)

I denne dom, hvis faktiske og retlige baggrund er den samme som i sag C-361/15 og beskrevet ovenfor ²⁵, blev der anlagt søgsmål for Retten med påstand om annullation af en ny afgørelse, som EUIPO havde truffet, efter at annullationen af den første afgørelse var blevet endelig ²⁶. Appellammeret ved EUIPO havde i en ny afgørelse afslået ugyldighedsbegæringen med henvisning til, at det anfægtede design havde individuel karakter, og at det derfor så meget desto mere var nyt. I en sag til prøvelse af appellammerets afgørelse, hvori Retten frifandt EUIPO, fik den lejlighed til at præcisere de relevante elementer, der tages i betragtning ved vurderingen af det anfægtede designs individuelle karakter.

Retten bekræftede, at det anfægtede design havde individuel karakter. Den påpegede indledningsvis, at et tidligere design, der er inkorporeret i et andet produkt end det, der er omfattet af det anfægtede design, i princippet er et tidligere design, der er relevant med henblik på vurderingen af den individuelle karakter. Dernæst præciserede Retten, at de eventuelle fejl, som appellammeret måtte have begået vedrørende elementerne i de tidligere design, der kun gengav en bestanddel af en bruserafløbsrende, ikke havde nogen betydning for afgørelsens lovlighed, eftersom sammenligningen med det fuldstændige design ikke var behæftet med fejl. Eftersom et tidligere design skulle have en kompakt tidsmæssig forrang, var det nemlig kun de design, der gengav hele bruserafløbsrender, der var relevante. Endelig gav det anfægtede design, henset til dets elegante og minimalistiske udseende, et andet helhedsindtryk end det tidligere design, hvis helhedsindtryk var bestemt af mere funktionelle og ikke dekorative elementer.

²⁵ Jf. med hensyn til den faktiske og retlige baggrund for sagen afsnit »I.1. Definitionen på et design – b) Kravet om synlighed«, s. 4.

²⁶ Jf. dom af 13.5.2015, [Group Nivelles mod EUIPO – Easy Sanitary Solutions \(Bruserafløbsrende\)](#) (T-15/13, EU:T:2015:281).

4. Offentliggørelse

a) Vurderingskriterier

- [Dom af 13. februar 2014, H. Gautzsch Großhandel \(C-479/12, EU:C:2014:75\)](#)

Münchener Boulevard Möbel Joseph Duna GmbH havde markedsført et design af en havepavillon med baldakin, der stammede fra 2004, i Tyskland. Idet dette selskab var af den opfattelse, at dets eget design var beskyttet som ikke-registreret EF-design, anlagde det en krænkelsessag mod H. Gautzsch Großhandel GmbH & Co. KG, der siden 2006 havde solgt en havepavillon, som blev fremstillet af en virksomhed i Kina. Münchener Boulevard Möbel Joseph Duna gjorde gældende, at denne havepavillon var en kopi af det design, som selskabet var indehaver af, og som indgik i det nyhedsbrev, der var blevet uddelt til de største forhandlere i sektoren.

Domstolen udtalte sig i en præjudiciel sag om rækkevidden af begrebet »offentliggørelse« og fastslog i denne forbindelse, at artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 6/2002 skal fortolkes således, at fagkredsene inden for den pågældende sektor i Unionen med rimelighed kan have fået kendskab til et ikke-registreret design som led i deres normale forretningsførelse, når gengivelser af designet er blevet fordelt til erhvervsdrivende inden for den pågældende sektor, hvilket det tilkommer EF-designdomstolen at tage stilling til på grundlag af omstændighederne i den sag, hvori den skal træffe afgørelse.

Hvad angår artikel 7, stk. 1, første punktum, i forordning nr. 6/2002 skal denne bestemmelse fortolkes således, at det kan antages, at fagkredsene inden for den pågældende sektor i Unionen ikke med rimelighed kan have fået kendskab til et ikke-registreret design som led i deres normale forretningsførelse, uanset at det er blevet offentliggjort over for tredjemand uden et eksplicit eller implicit krav om fortrolighed, såfremt det alene er offentliggjort over for en enkelt virksomhed inden for den berørte sektor eller er blevet udstillet i et udstillingslokale hos en virksomhed, der er beliggende uden for Unionens område, hvilket det tilkommer EF-designdomstolen at tage stilling til på grundlag af omstændighederne i den sag, hvori den skal træffe afgørelse.

- [Dom af 21. september 2017, Easy Sanitary Solutions og EUIPO mod Group Nivelles \(C-361/15 P og C-405/15 P, EU:C:2017:720\)](#) ²⁷

I denne dom, hvis faktiske og retlige baggrund er beskrevet ovenfor ²⁸, fastslog Domstolen, ved hvilken der var iværksat appel, at et design kun skal sammenlignes med et andet design med henblik på at konstatere, om det første er nyt samt har individuel karakter, hvis det andet design er blevet offentliggjort. Når et design anses for at være blevet offentliggjort, er denne offentliggørelse både relevant for undersøgelsen af, om dette design er nyt, og for undersøgelsen af dets individuelle karakter.

²⁷ Jf. ligeledes afsnit »I.1. Definitionen på et design – b) Kravet om synlighed« og »I.2. Nyhedskravet« samt dom af 13.5.2015, [Group Nivelles mod KHIM – Easy Sanitary Solutions \(Bruser afløbsrende\)](#) (T-15/13, EU:T:2015:281).

²⁸ Jf. med hensyn til den faktiske og retlige baggrund for sagen afsnit »I.1. Definitionen på et design – b) Kravet om synlighed«, s. 4.

Desuden er den »pågældende sektor« som omhandlet i artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 ikke begrænset til den, der er berørt af det produkt, hvori det anfægtede design skal inkorporeres, eller hvorpå det skal anvendes.

Der findes som følge heraf intet grundlag for at antage, at det er nødvendigt, at den informerede bruger af det produkt, hvori det anfægtede design er inkorporeret, eller hvorpå det anvendes, kender det tidligere design, når dette er inkorporeret i et produkt fra en anden industriel sektor end den, der er berørt af det anfægtede design, eller anvendes på et sådant produkt.

- [Dom af 13. juni 2019, Visi/one mod EUIPO – EasyFix \(Informationstavle til køretøjer\) \(T-74/18, EU:T:2019:417\)](#)²⁹

I denne dom, hvis faktiske og retlige baggrund er beskrevet ovenfor³⁰, præciserede Retten, at der med henblik på at fastslå, om et tidligere design er blevet offentliggjort, skal foretages en analyse i to trin. Det skal for det første undersøges, om de oplysninger, der er indeholdt i ugyldighedsbegæringen, godtgør dels, at der foreligger arrangementer, hvorved offentliggørelse af et design er blevet foretaget, dels at denne offentliggørelse er sket tidligere i forhold til datoen for indgivelse eller prioritetsdagen for det anfægtede design. For det andet skal det undersøges – i tilfælde af at indehaveren af det anfægtede design har hævdet det modsatte – om fagkredsene inden for den pågældende sektor i EU med rimelighed kan have fået kendskab til de nævnte arrangementer som led i deres normale forretningsførelse, idet offentliggørelsen ellers vil anses for at være uden virkning og ikke vil blive taget i betragtning.

Retten fastslog i den pågældende sag, at selv om det måtte beklages, at EUIPO's administrative tjenester havde fremsendt de to i bilag B til ugyldighedsbegæringen fremlagte kataloger til sagsøgeren med usammenhængende nummerering, der ikke svarede til siderækkefølgen i de originale kataloger, kunne en sådan omstændighed ikke på nogen måde rejse tvivl om den anfægtede afgørelses lovlighed for så vidt angik beviset for de arrangementer, hvorved offentliggørelsen af den i den anfægtede afgørelses punkt 4 gengivne informationstavle til køretøjer var blevet foretaget – og at denne offentliggørelse var sket tidligere – i forhold til bilag B og navnlig bevisværdien af disse dokumenter med henblik på at godtgøre offentliggørelsen af det tidligere design. I øvrigt havde sagsøgeren hverken ført bevis for eller hævdet, at omstændighederne i det pågældende tilfælde med rimelighed kunne have været til hinder for, at fagkredsene inden for den pågældende sektor i EU kunne have fået kendskab til disse arrangementer som led i deres normale forretningsførelse. Eftersom der ikke forelå indicier for det modsatte, der ville have gjort det muligt at finde, at de nævnte kataloger ikke var blevet udbredt i de nævnte fagkredse, havde appelkammeret ikke begået nogen fejl, da det konkluderede, at det tidligere design var blevet offentliggjort.

²⁹ Jf. ligeledes afsnit »I.3. Individuel karakter – c) Den informerede bruger«.

³⁰ Jf. med hensyn til den faktiske og retlige baggrund for sagen afsnit »I.3. Individuel karakter – c) Den informerede bruger«, s. 14.

b) Formodning om offentliggørelse

- [Dom af 21. maj 2015, Senz Technologies mod KHIM – Impliva \(Paraplyer\) \(T-22/13 og T-23/13, EU:T:2015:310\)](#)

Senz Technologies BV var indehaver af to EF-design, som var blevet registreret ved Harmoniseringskontoret (nu EUIPO), og som gengav paraplyer, i henhold til forordning nr. 6/2002. Ugyldighedsafdelingen havde taget Impliva BV's ugyldighedsbegæring til følge og erklæret de anfægtede design ugyldige med den begrundelse, at de ganske vist var nye, men ikke havde individuel karakter i forhold til et tidligere patent, der var blevet offentliggjort.

I en sag til prøvelse af appelkammerets afslag på en klage over ugyldighedsafdelingens afgørelser, hvori Retten annullerede appelkammerets afgørelser, påpegede den, at et design anses for at være blevet offentliggjort, når den part, der påberåber sig offentliggørelsen, har ført bevis for de arrangementer, hvorved offentliggørelsen foretages, og at denne formodning finder anvendelse, uanset hvor de arrangementer, hvorved offentliggørelsen foretages, har fundet sted.

Ifølge Retten er spørgsmålet om, hvorvidt de personer, som er en del af fagkredsene inden for den pågældende sektor, med rimelighed kan have fået kendskab til arrangementer, som finder sted uden for Unionens område, et faktisk spørgsmål, hvis besvarelse afhænger af bedømmelsen af omstændighederne i hver enkelt sag. Med henblik på den nævnte bedømmelse skal det undersøges, om det på baggrund af den dokumentation, som skal fremlægges af den part, der bestrider offentliggørelsen, skal antages, at disse kredse reelt ikke havde mulighed for at få kendskab til de arrangementer, hvorved offentliggørelsen blev foretaget, idet der tages hensyn til det, der med rimelighed kan kræves af disse kredse for at få kendskab til den tidligere kunstform. Denne dokumentation kan omhandle sammensætningen af fagkredsene, deres kvalifikationer, sædvaner og adfærd, omfanget af deres aktiviteter, deres deltagelse i arrangementer, hvor designet er blevet præsenteret, det pågældende designs karakteristika, såsom deres gensidige afhængighed i forhold til andre produkter eller sektorer, og karakteristika ved de produkter, hvori det pågældende design er blevet integreret, bl.a. graden af det pågældende produkts tekniske karakter. Et design kan under alle omstændigheder ikke anses for at være kendt i den normale forretningsførelse, hvis fagkredsene inden for den pågældende sektor kun tilfældigt kan opdage det.

Desuden bemærkede Retten, at artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 på ingen måde kræver, at det tidligere design har været genstand for brug med henblik på produktion eller markedsføring af et produkt. Dog har den omstændighed, at et design aldrig har indgået i et produkt, kun betydning i det tilfælde, hvor det bliver godtgjort, at fagkredsene inden for den pågældende sektor generelt ikke konsulterer patentregistre, eller at fagkredsene inden for den pågældende sektor sædvanligvis ikke tillægger patenter nogen betydning.

c) Bevis for offentliggørelse

- [Dom af 27. februar 2018, Gramberg mod EUIPO – Mahdavi Sabet \(Beskyttelseshylster til mobiltelefon\) \(T-166/15, EU:T:2018:100\)](#)

Soroush Mahdavi Sabet havde fået registreret et EF-design, der gengav et beskyttelseshylster til mobiltelefon. Claus Gramberg havde indgivet en begæring til EUIPO om, at dette design skulle erklæres ugyldigt på grund af manglede nyhed. Han havde fremlagt skærmudskrifter fra webstedet »amazon.de« for at bevise, at det nævnte design var blevet offentliggjort. Appellammeret ved EUIPO havde forkastet ugyldighedsbegæringen med den begrundelse, at beviserne ikke var tilstrækkelige til at godtgøre offentliggørelsen.

Retten tog i det anlagte søgsmål, hvori den annullerede appellammerets afgørelse, stilling til bevisværdien af de beviser fra et handelswebsted, som var blevet påberåbt med henblik på at godtgøre, at et design var blevet offentliggjort.

Retten fremhævede for det første, at et design anses for at være blevet offentliggjort, når den part, der påberåber sig offentliggørelsen, har ført bevis for de arrangementer, hvorved offentliggørelsen foretages. For at afkræfte denne formodning påhviler det i stedet den part, som bestrider offentliggørelsen, på tilstrækkelig vis at godtgøre, at omstændighederne i det foreliggende tilfælde med rimelighed kan have været til hinder for, at fagkredsene inden for den pågældende sektor kan have fået kendskab til disse arrangementer som led i deres normale forretningsførelse. Offentliggørelsen af et tidligere design kan ikke bevises ved hjælp af sandsynlighedsbetragtninger eller formodninger, men skal hvile på konkrete og objektive omstændigheder, der godtgør en faktisk offentliggørelse af designet på markedet.

De beviser, som indgiveren af en ugyldighedsbegæring har fremlagt, skal vurderes i forhold til hinanden. Selv om en del af disse beviser i sig selv kan være utilstrækkelige i forhold til at godtgøre, at et tidligere design er blevet offentliggjort, forholder det sig ikke desto mindre således, at de, når de sammenholdes med andre dokumenter eller oplysninger, kan udgøre bevis for, at der er sket offentliggørelse. For at vurdere et dokumentets bevisværdi må sandsynligheden og ægtheden af dets indhold endvidere efterprøves. Der skal navnlig tages hensyn til dokumentets oprindelse, omstændighederne ved dets udarbejdelse og modtageren af dokumentet og til spørgsmålet, om dokumentet efter sit indhold forekommer fornuftigt og troværdigt.

Det fremgår af gældende EU-lovgivning, der finder anvendelse på EF-design, dels at indgiveren af ugyldighedsbegæringen frit kan vælge at føre det bevis, som den pågældende anser for relevant at forelægge for EUIPO til støtte for ugyldighedsbegæringen, dels at EUIPO har pligt til at vurdere alle de fremlagte oplysninger med henblik på at afgøre, om de faktisk udgør bevis for, at det tidligere design er blevet offentliggjort.

Hvad for det andet angår bevisværdien af skærmudskrifter fra et websted bemærkede Retten, at selv hvis det kunne synes rimeligt at antage, at indholdet af et websted kan ændres på et hvilket som helst tidspunkt, og at dette indhold kan være vanskeligt at kontrollere efterfølgende, kan sådanne betragtninger ikke anvendes på skærmudskrifter fra handelswebstedet »amazon.de«, hvor der umiddelbart før angivelsen af oplysningen om, hvilken dato salgsudbuddet var tilgængeligt på dette websted, er angivet et ASIN-nummer (Amazon Standard Identification

Number), som er et entydigt referencenummer, der tildeles hver enkelt artikel i kataloget og gør det muligt at identificere denne artikel på online-handelsplatformen Amazon.

Såfremt der automatisk anvendes en formodning om, at indholdet af et websted eller ethvert andet digitalt dokument kan ændres på et hvilket som helst tidspunkt, uden at der foreligger alvorlige og konstaterbare tvivl med hensyn til, om beviserne i det konkrete tilfælde er blevet ændret, vil dette desuden indebære, at det princip, der er fastlagt i EU-retspraksis, hvorefter de beviser, som indgiveren af en ugyldighedsbegæring har fremlagt, skal vurderes i forhold til hinanden, bliver indholdsløst.

- [Dom af 6. juni 2019, Rietze mod EUIPO – Volkswagen \(Køretøjet VW Caddy\) \(T-192/18, EU:T:2019:379\)](#)

Ved denne dom stadfæstede Retten EUIPO's afgørelse om, at det design, der gengav køretøjet VW Caddy, var nyt som omhandlet i artikel 5 i forordning nr. 6/2002 og havde individuel karakter som omhandlet i denne forordnings artikel 6. Denne sag havde sit udspring i en ugyldighedssag anlagt af sagsøgeren, Rietze, der er et tysk selskab, som sælger miniaturebiler. Det anfægtede design var et design, der viste køretøjet VW Caddy, som Volkswagen havde bragt på markedet i 2011. Med henblik på at godtgøre offentliggørelsen af et tidligere design havde sagsøgeren henvist til en tidligere model af denne bil, nemlig modellen VW Caddy (2K) Life, som var blevet bragt på markedet i 2004.

Retten forkastede først sagsøgerens argument om, at EUIPO for det første burde have foretaget en vægtning af de omtvistede designs karakteristika, for det andet burde have analyseret lighederne mellem dem og for det tredje burde have sondret mellem deres æstetiske og tekniske karakteristika.

Dernæst forkastede Retten sagsøgerens argument om, at EUIPO havde undladt at tage visse beviser i betragtning, som viste en illustration af det tidligere design. Retten mindede om, at det påhviler den part, der har indgivet ugyldighedsbegæringen, at fremlægge præcise og fulde gengivelser af det tidligere design, og at det ikke kan kræves af appelkammeret, at det kombinerer forskellige gengivelser af det produkt, som det tidligere design indgår i, eller at det endda erstatter en bestanddel, som ses i de fleste gengivelser, med en bestanddel, som kun ses i en enkelt gengivelse.

- [Dom af 20. oktober 2021, JMS Sports mod EUIPO – Inter-Vion \(Spiralformet hårelastik\) \(T-823/19, EU:T:2021:718\)](#)

JMS Sports sp. z o.o. var indehaver af et EF-design, der gengav en spiralformet hårelastik, for hvilken der den 24. juni 2010 var blevet indgivet en ansøgning til EUIPO. Inter-Vion S.A. havde indgivet en begæring om, at dette design blev erklæret ugyldigt, bl.a. med den begrundelse, at det ikke var nyt. Selskabet havde fremlagt skærmdumps af websteder fra 2009 for at bevise, at de tidligere design var blevet offentliggjort.

Appelkammeret ved EUIPO havde fastslået, at offentliggørelsen af de tidligere design, der var identiske med det anfægtede design, var blevet bevist. Appelkammeret havde derfor konkluderet, at det anfægtede design ikke var nyt.

I en sag til prøvelse af appelkammerets afgørelse, hvori Retten frifandt EUIPO, præciserede den bevisværdien af de beviser fra websteder, som var blevet påberåbt med henblik på at godtgøre datoen for offentliggørelsen af et design ³¹.

Retten forkastede indledningsvis de beviser, som var blevet fremlagt for første gang for Retten, og som var tilvejebragt ved anvendelse af frit tilgængelige værktøjer såsom søgemaskinen Google og Wayback Machine. Disse beviser udgjorde nemlig ikke en del af de faktiske omstændigheder i sagen, således som den forelå for appelkammeret, og de kunne derfor ikke tages i betragtning ved prøvelsen af den anfægtede afgørelses lovlighed.

Efter at have anført, at indgiveren af ugyldighedsbegæringen frit kan vælge, hvilke beviser der føres, bemærkede Retten dernæst, at visningen af et billede af et design på internettet udgør en hændelse, der kan kvalificeres som »bekendtgørelse«, og som derfor udgør en »offentliggørelse«. Retten bemærkede, at skærmdumps ikke har begrænset beviskraft.

Retten konstaterede i det pågældende tilfælde, at skærmdumpene af webstederne klart viste design, som var identiske med det anfægtede design, disse siders fuldstændige URL-adresser ³² og datoerne for offentliggørelsen, som lå forud for datoen for indgivelsen af ansøgningen om registrering af det anfægtede design. Et skærmdump indeholdt desuden andre oplysninger med tidsangivelse, som bestod af kommentarer fra internetbrugere, og hvoraf det fremgik, at de var blevet offentliggjort den 1. november 2009.

Retten fremhævede i øvrigt, at den blotte abstrakte mulighed for, at indholdet af eller datoen på et websted manipuleres, ikke udgør en tilstrækkelig grund til at rejse tvivl om troværdigheden af det bevis, som et skærmdump af dette websted udgør. Der kan kun rejses tvivl om denne troværdighed ved påberåbelse af faktiske omstændigheder, der konkret tyder på manipulation. Selv om skærmdumpet fra Wayback Machine ikke indeholdt et billede af produktet, udgjorde det desuden en relevant informationskilde, som underbyggede pålideligheden af skærmdumpet af et af de omhandlede websteder. Retten fastslog derfor, at der var ført bevis for offentliggørelsen.

Med hensyn til fordelingen af bevisbyrden anførte Retten endelig, at eftersom indgiveren af ugyldighedsbegæringen havde fremlagt beviser fra internettet, som viste, at de tidligere design var blevet offentliggjort, påhvilede det indehaveren af det anfægtede design at godtgøre, at disse beviser ikke var troværdige. Indehaveren behøvede i denne henseende ikke at bevise, at et websted var blevet manipuleret, men skulle anføre konkrete omstændigheder, der kunne udgøre troværdige indikatorer for manipulation, såsom tydelige tegn på forfalskning, ubestridelige uoverensstemmelser mellem de viste oplysninger eller åbenbare mangler på sammenhæng, som kunne begrunde, at der herskede tvivl om skærmdumpenes ægthed.

³¹ Som omhandlet i artikel 7, stk. 1, i forordning nr. 6/2002.

³² Uniform Resource Locator.

d) Skånefrist

- [*Dom af 14. juni 2011, Sphere Time mod KHIM – Punch \(Ur, der er fastgjort til en nøglesnor\) \(T-68/10, EU:T:2011:269\)*](#)³³

I denne dom, hvis faktiske og retlige baggrund er beskrevet ovenfor³⁴, bemærkede Retten, at det er en betingelse for, at artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002 kan anvendes inden for rammerne af en ugyldighedssag, at indehaveren af det design, der begæres ugyldigt, godtgør, at han enten er designeren af det design, der er påberåbt til støtte for den nævnte begæring, eller den, til hvem designerens ret er overgået. Retten henviste til, at artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 6/2002 gør det muligt at undlade at tage hensyn til offentliggørelsen, hvis et design, for hvilket der påberåbes beskyttelse, er offentliggjort af designeren eller den, til hvem dennes ret er overgået, eller af tredjemand på grundlag af oplysninger, der er meddelt, eller foranstaltninger, der er truffet af designeren eller af den, til hvem designerens ret er overgået, i løbet af de 12 måneder, der går forud for datoen for indgivelsen af ansøgningen eller forud for prioritetsdagen.

5. Design, der udgør en komponent af et sammensat produkt

a) Betingelser for beskyttelse

- [*Dom af 9. september 2014, Biscuits Poult mod KHIM – Banketbakkerij Merba \(Kiks\) \(T-494/12, EU:T:2014:757\)*](#)

Biscuits Poult SAS var indehaver af et EF-design, som var blevet registreret ved Harmoniseringskontoret (nu EUIPO), og som gengav kiks, i henhold til forordning nr. 6/2002. Appellammeret havde annulleret den afgørelse, hvorved ugyldighedsafdelingen havde afslået Banketbakkerij Merba BV's ugyldighedsbegæring, og erklæret det anfægtede design ugyldigt med den begrundelse, at det ikke havde individuel karakter.

I en sag til prøvelse af appellammerets afgørelse, hvori Retten frifandt Harmoniseringskontoret, fastslog den, at de elementer, der ikke er synlige i et produkt, og som ikke indgår som del af dets udseende, ikke kan tages i betragtning med henblik på at afgøre, om det anfægtede design kan beskyttes eller ej.

I denne dom præciserede Retten, at artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 6/2002 opstiller en særlig regel, som specifikt vedrører design, der finder anvendelse på eller indgår i et produkt, som udgør en komponent af et sammensat produkt som omhandlet i denne forordnings artikel 3, litra c). Ifølge denne regel beskyttes disse design kun, hvis, for det første, komponenten efter at være blevet inkorporeret i det sammensatte produkt fortsat er synlig under normal brug af dette produkt, og, for det andet, de synlige elementer af komponenten i sig selv opfylder kravene om nyhed og individuel karakter. På grund af den særlige art af komponenterne, der indgår i et sammensat produkt som omhandlet i artikel 3, litra c), i forordning nr. 6/2002, som kan fremstilles og markedsføres på en anden måde, end det sammensatte produkt fremstilles og markedsføres,

³³ Jf. ligeledes afsnit »I.3. Individuel karakter – c) Den informerede bruger« og »I.3. Individuel karakter – e) Helhedsindtryk«.

³⁴ Jf. med hensyn til den faktiske og retlige baggrund for sagen afsnit »I.3. Individuel karakter – c) Den informerede bruger«, s. 13.

er det nemlig hensigtsmæssigt, at lovgiver gør det muligt at lade disse dele registrere som design, dog med forbehold af at de er synlige, efter at de er blevet inkorporeret i det sammensatte produkt, og udelukkende for så vidt angår de synlige dele af de omhandlede komponenter under normal brug af det sammensatte produkt, og for så vidt som disse dele er nye og har individuel karakter. Retten udledte deraf, at når et produkt – i det pågældende tilfælde en kiks – ikke udgør et sammensat produkt som omhandlet i artikel 3, litra c), i forordning nr. 6/2002, eftersom det ikke består af flere komponenter, som kan udskiftes, således at produktet kan skilles ad og samles igen, havde appelkammeret ikke begået en fejl, da det fandt, at de elementer, der ikke er synlige i et produkt, og som ikke indgår som del af dets udseende, ikke kan tages i betragtning med henblik på at afgøre, om det anfægtede design kan beskyttes eller ej.

- [Dom af 3. oktober 2014, Cezar mod KHIM – Poli-Eco \(Indsats\) \(T-39/13, EU:T:2014:852\)](#)

Cezar Przedsiębiorstwo Produkcyjne Dariusz Bogdan Niewiński var indehaver af et EF-design, som var blevet registreret ved Harmoniseringskontoret (nu EUIPO), og som gengav fodpaneler, i henhold til forordning nr. 6/2002. Ugyldighedsafdelingen havde taget den begæring om ugyldighed, der var indgivet af Poli-Eco Tworzywa Sztuczne sp. z o.o, til følge og erklæret det anfægtede design ugyldigt med den begrundelse, at det ikke var nyt.

I en sag til prøvelse af appelkammerets afslag på en klage over ugyldighedsafdelingens afgørelse, hvori Retten annullerede appelkammerets afgørelse, fastslog den, at et EF-designs nyhed og individuelle karakter ikke kan vurderes ved en sammenligning med et tidligere design, der som en komponent i et sammensat produkt ikke er synligt under normal brug af dette.

Kravet om synlighed, således som det fremgår af 12. betragtning til forordning nr. 6/2002, hvorefter beskyttelsen af EF-design ikke bør udvides til at omfatte komponenter, der ikke er synlige under normal brug af et produkt, eller elementer af en komponent, som ikke er synlige, når komponenten er monteret, finder derfor anvendelse på det tidligere design.

- [Dom af 28. oktober 2021, Ferrari \(C-123/20, EU:C:2021:889\)](#)

Den 2. december 2014 havde Ferrari SpA for første gang offentliggjort sin high-end bilmodel FXX K i en pressemeddelelse med to fotografier, som viste køretøjet henholdsvis fra siden og forfra.

Mansory Design & Holding GmbH (herefter »Mansory Design«), der har hjemsted i Tyskland, havde siden 2016 fremstillet og markedsført byggesæt af udstyrsdele til personalisering, de såkaldte »tuning kits«, der havde til formål at nærme udseendet af en anden serieproduceret Ferrari-model, der var beregnet til almindelig færdsel, til udseendet af Ferrari FXX K.

Ferrari havde anlagt krænkelssag mod Mansory Design og nedlagt accessoriske påstande som følge af en angivelig krænkelse af de rettigheder, der var knyttet til tre ikke-registrerede EF-design vedrørende dele af FXX K-modellen, dvs. elementer af karosseriet. Disse EF-design var opstået på det tidspunkt, hvor en pressemeddelelse af 2. december 2014 blev offentliggjort.

Landgericht Düsseldorf (den regionale ret i første instans i Düsseldorf, Tyskland) havde frifundet de sagsøgte i det hele. Ferrari havde iværksat appel ved Oberlandesgericht Düsseldorf (den regionale appeldomstol i Düsseldorf, Tyskland), men havde ikke fået medhold af denne domstol,

der fastslog, at det første og det andet påberåbte design aldrig havde eksisteret, eftersom Ferrari ikke havde godtgjort, at mindstekravet om en vis selvstændighed og en vis formmæssig enhed var opfyldt, hvorimod det tredje påberåbte design rent faktisk havde eksisteret, men ikke var blevet krænkert af Mansory Design.

Domstolen tog i en præjudiciel sag stilling til, om såsom offentliggørelsen af billeder af et produkt, såsom offentliggørelsen af fotografier af en bil, kan indebære offentliggørelse af designet af en del eller en komponent af dette produkt, og i bekræftende fald, i hvilket omfang udseendet af denne del eller komponent skal være selvstændigt i forhold til produktet i dets helhed, for at det kan vurderes, om dette udseende har individuel karakter.

Domstolen fastslog bl.a., at EU-retten skal fortolkes således, at offentliggørelsen af billeder af et produkt, såsom offentliggørelsen af fotografier af en bil, indebærer offentliggørelse af designet af en del af dette produkt eller af en komponent af produktet som et sammensat produkt, forudsat at udseendet af den pågældende del eller komponent kan identificeres klart ved offentliggørelsen ³⁵.

Domstolen bemærkede for det første, at de materielle betingelser for beskyttelsen af et EF-design, såvel registreret som ikke-registreret, dvs. at det skal være nyt og have individuel karakter, er de samme såvel for produkter som for dele af et produkt ³⁶. Forudsat at disse materielle betingelser er opfyldt, er den formelle betingelse for beskyttelse af et ikke-registreret EF-design, at det er blevet offentliggjort i overensstemmelse med artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 6/2002 ³⁷. For at offentliggørelsen af designet af et produkt som helhed indebærer offentliggørelse af designet af en del af det pågældende produkt, er det nødvendigt, at udseendet af denne del kan identificeres klart ved offentliggørelsen. Dette indebærer imidlertid ikke en forpligtelse for designerne til særskilt at offentliggøre enhver af de dele af deres produkter, for hvilke de ønsker at nyde beskyttelse af et ikke-registreret EF-design.

Domstolen fremhævede for det andet, at begrebet »individuel karakter« som omhandlet i artikel 6 i forordning nr. 6/2002 ³⁸ ikke regulerer forholdet mellem designet af et produkt og designet af de dele, som produktet består af, men forholdet mellem disse design og andre tidligere design. For at det kan vurderes, om udseendet af en del af et produkt eller en komponent af et sammensat produkt opfylder kravet om individuel karakter, er det nødvendigt, at denne del eller komponent udgør et synligt udsnit af produktet eller af det sammensatte produkt, som er skarpt afgrænset af særlige linjer, konturer, farver eller en særlig form eller tekstur. Dette forudsætter, at udseendet af den pågældende del eller komponent i sig selv kan give et helhedsindtryk og ikke udviskes fuldstændigt i produktet i dets helhed.

³⁵ Som omhandlet i artikel 3, litra a) og c), artikel 4, stk. 2, og artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 6/2002.

³⁶ Som omhandlet i artikel 4-6 i forordning nr. 6/2002.

³⁷ Det fremgår af denne artikel, at »et design [anses] for at være blevet offentliggjort i [Unionen], hvis det er blevet bekendtgjort, eller det er udstillet, benyttet kommercielt eller på anden måde er blevet kendt i [Unionen], således at fagkredsene inden for den pågældende sektor i [Unionen] med rimelighed kan have fået kendskab til de pågældende arrangementer som led i deres normale forretningsførelse«.

³⁸ Artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 bestemmer, at et design anses for at have individuel karakter, hvis det helhedsindtryk, det giver den informerede bruger, adskiller sig fra en sådan brugers helhedsindtryk af alle andre design, som er blevet offentliggjort.

b) Reparation af et sammensat produkt

- [Dom af 20. december 2017, Acacia og D'Amato \(C-397/16 og C-435/16, EU:C:2017:992\)](#)

Audi og Porsche var indehavere af flere EF-design for originale alufælge til biler. Acacia fremstillede og markedsførte kopifælge, som ofte var æstetisk eller funktionelt identiske med de originale fælge. Audi og Porsche havde anlagt sager ved henholdsvis Tribunale di Milano (retten i Milano, Italien) og Landgericht Stuttgart (den regionale ret i første instans i Stuttgart, Tyskland) med påstand om, at det blev fastslået, at Acacias produktion og markedsføring af de pågældende fælge udgjorde en krænkelse af deres EF-design. Disse to afgørelser var blevet appelleret til de forelæggende retter i Italien og Tyskland, der udsatte sagerne og forelagde Domstolen præjudicielle spørgsmål om fortolkningen af den såkaldte reparationsbestemmelse i artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002.

Det fremgår af denne bestemmelse, at design, der udgør en del af et sammensat produkt, som er fremstillet eller bruges med det formål at give mulighed for at reparere et sammensat produkt med henblik på at genskabe dets oprindelige udseende, ikke er omfattet af beskyttelse som EF-design.

I forbindelse med spørgsmålet om, hvorvidt artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 gør udelukkelsen af den heri fastsatte beskyttelse betinget af, at udseendet af det sammensatte produkt, hvori den pågældende del er indført, er afgørende for det beskyttede design af denne del, fremhævede Domstolen det formål, der forfølges med artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002, som sigter mod at afværge skabelsen af konkurrenceneutraliserede markeder for visse reservedele og navnlig at forhindre, at en forbruger, der har købt et produkt med lang levetid, som kan være dyrt, med hensyn til køb af de ydre dele til stadighed er bundet til den producent, der fremstiller det sammensatte produkt. I dette perspektiv og på grundlag af en ordlyds- og formålsfortolkning fastslog Domstolen, at denne bestemmelses anvendelsesområde ikke er begrænset til dele, der indgår i et sammensat produkt, »hvis udseende er afgørende for det beskyttede design«, idet den fremhævede, at denne fortolkning bidrager til »reparationsbestemmelsens« formål om at undgå, at der skabes konkurrenceneutraliserede markeder for reservedele.

Hvad dernæst angår spørgsmålet om betingelserne for, at den i »reparationsbestemmelsen« fastsatte undtagelse finder anvendelse, bemærkede Domstolen først og fremmest, at den nævnte udelukkelse kun kan finde anvendelse på dele, der er beskyttet som EF-design, og som dermed opfylder de betingelser for beskyttelse, der navnlig er opstillet i artikel 4, stk. 2, i forordning nr. 6/2002. Den sidstnævnte bestemmelse sikrer beskyttelsen af et produkt, som udgør en komponent af et sammensat produkt, når komponenten – efter at være blevet inkorporeret i det sammensatte produkt – for det første fortsat er synlig under normal brug af dette produkt, og de synlige elementer af komponenten for det andet i sig selv opfylder de krav om nyhed og individuel karakter, der er fastsat i den nævnte forordnings artikel 4, stk. 1. Dette var imidlertid tilfældet for så vidt angik de EF-design af fælge, som de pågældende fabrikanter var indehavere af.

Domstolen betragtede endvidere de nævnte fælge som »dele af et sammensat produkt« som omhandlet i artikel 110, stk. 1, idet en sådan fælg er en bestanddel af det sammensatte produkt, som et motorkøretøj udgør, uden hvilken dette produkt ikke ville kunne bruges normalt. Hvad angår betingelsen om, at den pågældende del skal »bruges med det formål at give mulighed for at reparere et sammensat produkt«, bemærkede Domstolen, at denne »reparationsbestemmelse« udelukker enhver brug af en del af grunde, der blot er udtryk for smag eller præferencer, såsom bl.a. erstatning af en del af æstetiske grunde eller med henblik på individualisering af det sammensatte produkt, men derimod kræver, at brugen af delen er nødvendig for at reparere et sammensat produkt, der er ødelagt. Domstolen fastslog endelig, at reparationen skal foretages med henblik på at genskabe det sammensatte produkts oprindelige udseende. I denne henseende fremhævede Domstolen den nødvendige synlighed af en del, der bidrager til at genskabe det sammensatte produkts udseende i denne bestemmelses forstand. På baggrund af disse betragtninger konkluderede Domstolen, at artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 udelukkende finder anvendelse på dele af et sammensat produkt, der visuelt set er identiske med de originale dele, hvilket ikke er tilfældet, såfremt en reservedel med hensyn til sin farve eller dimensioner ikke svarer til den originale del, eller såfremt et sammensat produkts udseende er blevet ændret, siden det blev bragt i omsætning.

Hvad endelig angår spørgsmålet om, hvorvidt producenten eller sælgeren af en del af et sammensat produkt for at være omfattet af udelukkelsen i artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 skal sikre – og i bekræftende fald på hvilken måde – at denne del udelukkende kan erhverves til reparationsformål, fremhævede Domstolen, at en producent eller en sælger af en del af et sammensat produkt, som ønsker at drage fordel af undtagelsen i denne bestemmelse, er underlagt en forpligtelse til at udvise omhu. I denne forbindelse påhviler det nærmere bestemt producenten eller sælgeren, først og fremmest ved en klar og synlig angivelse på produktet, dets emballage, i katalogerne eller salgsdokumenterne, at informere den senere bruger om, at den pågældende del indgår i et design, som producenten eller sælgeren ikke er indehaver af, og at denne del udelukkende er beregnet til at blive brugt med det formål at give mulighed for at reparere det sammensatte produkt med henblik på at genskabe dets oprindelige udseende. Det påhviler dem ligeledes ved hjælp af passende – bl.a. kontraktmæssige – midler at sørge for, at de senere brugere ikke tilsigter en brug af de pågældende dele, som er uforenelig med de betingelser, der er fastsat i artikel 110, stk. 1, i forordning nr. 6/2002, og desuden at afstå fra at sælge en sådan del, når de ved eller med rimelighed må anses for at vide, at denne del ikke vil blive brugt under de betingelser, der er fastsat.

6. Design, der er bestemt af deres tekniske funktion, samt design for sammenkoblinger

- [*Dom af 8. marts 2018, DOCERAM \(C-395/16, EU:C:2018:172\)*](#)

DOCERAM GmbH var indehaver af flere EF-design, der var blevet registreret for centreringstifter til svejseprocedurer. Dette selskab havde anlagt et søgsmål med påstand om ophør af krænkelse mod CeramTec GmbH, der også fremstillede og markedsførte centreringstifter af de samme typer som dem, der var beskyttet af disse design. Efter fremsættelse af et modkrav herom blev de

nævnte design erklæret ugyldige med den begrundelse, at elementerne af de berørte produkters udseende alene var bestemt af deres tekniske funktion.

Sagen blev indbragt for Oberlandesgericht Düsseldorf (den regionale appeldomstol i Düsseldorf, Tyskland), som besluttede at forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål for at få oplyst, om det ved bedømmelsen af, om elementerne af et produkts udseende alene er bestemt af produktets tekniske funktion, er afgørende, om der foreligger alternative design.

Domstolen fastslog for det første, at artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 skal fortolkes således, at det ved bedømmelsen af, om elementerne af et produkts udseende alene er bestemt af produktets tekniske funktion, skal godtgøres, at denne funktion er den eneste faktor, der har været bestemmende for disse elementer, og det er i denne forbindelse ikke afgørende, om der foreligger alternative design.

Domstolen konstaterede nemlig indledningsvis med hensyn til ordlyden, at artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 ikke fastsætter noget kriterium til bedømmelse af, om de pågældende elementer af et produkts udseende alene er bestemt af produktets tekniske funktion, og at det ikke fremgår af nogen bestemmelse i forordningen, at det forhold, at der foreligger alternative design, der kan opfylde den samme tekniske funktion som det pågældende produkt, udgør det eneste kriterium, der er afgørende for anvendelsen af den nævnte artikel.

Domstolen bemærkede dernæst med hensyn til den sammenhæng, hvori artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 indgår, at denne bestemmelse er en del af første afdeling i forordningens afsnit II med overskriften »Betingelser for beskyttelse« og omhandler det tilfælde, hvor der ikke ydes beskyttelse som EF-design for elementer af et produkts udseende, såfremt de alene er bestemt af produktets tekniske funktion. Ifølge tiende betragtning til forordningen indebærer udelukkelse af beskyttelse desuden ikke, at et design skal have æstetiske kvaliteter. Domstolen udledte heraf, at det ikke er nødvendigt for at opnå beskyttelse i henhold til samme forordning, at det pågældende produkt har en æstetisk kvalitet.

Den påpegede imidlertid, at udseendet udgør den afgørende faktor for et design, og at en sådan konstatering synes at støtte en fortolkning af artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 6/2002, hvorefter denne bestemmelse udelukker den beskyttelse, der følger af forordningen i det tilfælde, hvor behovet for at opfylde det pågældende produkts tekniske funktion er den eneste faktor, der har været bestemmende for designerens valg af et element af dette produkts udseende, mens andre hensyn, særligt vedrørende det visuelle aspekt ved det pågældende produkt, ikke har haft nogen indflydelse ved valget af dette element.

Domstolen fandt endelig, at denne fortolkning ligeledes underbygges af det mål, der forfølges med forordning nr. 6/2002. Det fremgår nemlig af femte og syvende betragtning til den pågældende forordning, at denne har til formål at indføre en EF-designret, der er direkte anvendelig i hver enkelt medlemsstat, og som nyder beskyttelse på et område, der omfatter samtlige medlemsstater, og at fremme innovation og udvikling af nye produkter samt investering i produktion heraf ved at indrømme dem en bedre beskyttelse af industriel formgivning. Hvad navnlig angår artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 6/2002, sammenholdt med tiende betragtning til forordningen, har denne bestemmelse til formål at hindre, at teknologisk innovation hæmmes gennem beskyttelse af karakteristika ved et produkt, der udelukkende har en teknisk funktion.

Domstolen fastslog for det andet, at det ved afgørelsen af, om de pågældende elementer af et produkts udseende alene er bestemt af produktets tekniske funktion, påhviler den nationale ret at tage hensyn til samtlige objektive relevante omstændigheder i hver enkelt sag, og at der i denne forbindelse ikke skal tages udgangspunkt i opfattelsen hos en »objektiv iagttager«.

Den præciserede, at en sådan vurdering skal foretages med hensyn til det omhandlede design, objektive omstændigheder, der tydeliggør begrundelsen for at vælge elementerne af det pågældende produkts udseende, og oplysninger om produktets brug, samt om der foreligger alternative design, der gør det muligt at opnå den samme tekniske funktion, for så vidt som de understøttes af pålideligt bevismateriale.

- [Dom af 18. november 2020, Tinnus Enterprises mod EUIPO – Mystic Products og Koopman International \(Væskedistributionsudstyr\) \(T-574/19, EU:T:2020:543\)](#)³⁹

Tinnus Enterprises LLC var indehaver af det registrerede EF-design, for hvilket der blev indgivet ansøgning til EUIPO den 10. marts 2015, og som skulle anvendes på produktet »væskedistributionsudstyr«. Den 7. juni 2016 og den 19. april 2017 havde Mystic Products Import & Export SL og Koopman International BV indgivet ugyldighedsbegæring vedrørende det anfægtede design. De havde bl.a. påberåbt sig artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 6/2002, hvorefter et EF-design ikke kan opretholdes for de elementer af et produkts udseende, der alene er bestemt af produktets tekniske funktion.

Ved en bekræftende afgørelse af 12. juni 2019 havde appelkammeret ved EUIPO erklæret det omhandlede design ugyldigt, idet det fastslog, at designet var baseret på elementer af udseendet af et produkt, nemlig væskedistributionsudstyr, som alene var bestemt af produktets tekniske funktion.

I en sag til prøvelse af appelkammerets afgørelse, hvori Retten frifandt EUIPO, fortolkede Retten for første gang artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 6/2002, som fastsætter, at et EF-design ikke kan opretholdes for de elementer af et produkts udseende, der alene er bestemt af produktets tekniske funktion, hvorved Retten supplerede Domstolens analyse i dom af 8. marts 2018, DOCERAM⁴⁰.

Retten bemærkede først, at ifølge DOCERAM-dommen skal det ved vurderingen af, om elementerne af et produkts udseende alene er bestemt af produktets tekniske funktion, godtgøres, at denne funktion er den eneste faktor, der har været bestemmende for disse elementer, og det er i denne forbindelse ikke afgørende, om der foreligger alternative design. Vurderingen skal foretages i tre trin, som består i at fastlægge det omhandlede produkts tekniske funktion, at analysere elementerne af dette produkts udseende og at undersøge, om disse elementer, henset til alle de relevante objektive omstændigheder, alene er bestemt af det pågældende produkts tekniske funktion. Retten præciserede, at hvis mindst et af elementerne af det pågældende produkts udseende ikke alene er bestemt af produktets tekniske funktion, er designet gyldigt og beskytter dette element.

³⁹ Den iværksatte appel til prøvelse af denne dom blev ikke admitteret (kendelse af 5.5.2021, [Tinnus Enterprises mod EUIPO](#), C-29/21 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2021:357).

⁴⁰ Jf. Domstolens dom af 8.3.2018, [DOCERAM](#), (C-395/16, EU:C:2018:172), der er beskrevet i dette faktablad i afsnit »1.6. Design, der er bestemt af deres tekniske funktion, samt design for sammenkoblinger«, s. 30.

Retten bemærkede i øvrigt, at et design ikke er gyldigt, hvis alle elementer af det pågældende produkts udseende alene er bestemt af dets tekniske funktion, medmindre udformningen af disse elementer er bestemt af hensyn, der ikke alene vedrører behovet for at opfylde det pågældende produkts tekniske funktion, idet de giver et visuelt helhedsindtryk, der går videre end den rent tekniske funktion.

Retten bemærkede, at identifikationen af elementerne af et produkts udseende skal foretages i hvert enkelt tilfælde ved hjælp af enten en simpel visuel analyse af designet eller en indgående undersøgelse af dette, hvorefter den bekræftede, at EUIPO's tilgang var korrekt, og fastslog, at den omstændighed, at der var et sammenfald mellem elementerne af det omhandlede produkts udseende og de individuelle bestanddele, som det bestod af, ikke betød, at EUIPO havde begået en fejl ved identifikationen af disse elementer.

Desuden bemærkede Retten, at ifølge DOCERAM-dommen er tilstedeværelsen af alternative design, der gør det muligt at opnå den samme tekniske funktion, en objektiv relevant omstændighed, der skal tages hensyn til ved bedømmelsen af, om elementerne af det pågældende produkts udseende alene er bestemt af dets tekniske funktion. Retten fandt i denne henseende, at EUIPO i sin analyse af det omhandlede design med rette ikke udelukkende havde støttet sin konklusion om, at alle elementer af det pågældende produkts udseende alene var bestemt af dets tekniske funktion, på det forhold, at Tinnus Enterprises var indehaver af andre design, men også havde taget hensyn til andre relevante objektive omstændigheder, herunder bl.a. sagsøgerens europæiske patentansøgning.

Endelig fandt Retten, at EUIPO havde taget hensyn til samtlige relevante objektive omstændigheder, der var understøttet af pålideligt bevismateriale, med henblik på at konkludere, at det pågældende produkts udseende ikke var resultatet af en særlig udformning af elementerne af udseendet, som var bestemt af æstetiske hensyn, men udelukkende var bestemt af produktets tekniske funktion.

7. Design, der strider mod et tidligere design

- [Dom af 18. marts 2010, Grupo Promer Mon Graphic mod KHIM – PepsiCo \(Gengivelse af et cirkelformet reklameunderlag\) \(T-9/07, EU:T:2010:96\)](#)⁴¹

PepsiCo var indehaver af et EF-design, som var blevet registreret ved Harmoniseringskontoret (nu EUIPO), og som gengav reklameartikler til spil, i henhold til forordning nr. 6/2002. Appellammeret havde annulleret den afgørelse, hvorved ugyldighedsafdelingen havde taget Grupo Promers ugyldighedsbegæring til følge, og fastslået, at det anfægtede design ikke stred mod et tidligere design.

I en sag til prøvelse af appellammerets afgørelse, hvori Retten annullerede den nævnte afgørelse, fastslog den, at forskellene mellem de omtvistede design ikke var tilstrækkelige til at give den informerede bruger et andet helhedsindtryk.

⁴¹ Den iværksatte appel til prøvelse af denne dom blev forkastet ved dom af 20.10.2011, [PepsiCo mod Grupo Promer Mon Graphic](#) (C-281/10 P, EU:C:2011:679), der er beskrevet i afsnit »I.3. Individuel karakter – c) Den informerede bruger«.

Retten præciserede, at den liste over ugyldighedsgrunde for et EF-design, der er indeholdt i artikel 25, stk. 1, i forordning nr. 6/2002, skal anses for at være udtømmende og ikke omfatter ond tro hos indehaveren af det anfægtede design. Retten definerede desuden visse grundlæggende begreber i forordning nr. 6/2002. For så vidt angår begrebet »strider mod« bemærkede Retten, at artikel 25, stk. 1, litra d), i forordning nr. 6/2002 skal fortolkes således, at et EF-design strider mod et tidligere design, når dette design – under hensyntagen til den grad af frihed, som designeren har haft ved udviklingen af det nævnte EF-design – ikke giver den informerede bruger et anderledes helhedsindtryk end det, som det påberåbte tidligere design giver. Retten klarlagde i øvrigt rækkevidden af begreberne »den grad af frihed, som designeren har haft ved udviklingen af designet«, »den informerede bruger« og »helhedsindtryk«. Hvad angår den grad af frihed, som designeren har haft ved udviklingen af designet, fastslog Retten, at den navnlig defineres ud fra de bindinger, som er knyttet til de kendetegn, som produktets eller en del af produktets tekniske funktion pålægger, eller ud fra de ved lov fastsatte krav til produktet.

- [Dom af 21. april 2021, Bibita Group mod EUIPO – Benkomers \(Flaske til drikkevarer\) \(T-326/20, EU:T:2021:208\)](#)

Den 13. marts 2017 havde Benkomers OOD indgivet en ansøgning om registrering af et EF-design, der gengav en flaske til drikkevarer, til EUIPO. Sagsøgeren, Bibita Group, havde efter registreringen af dette design indgivet en begæring om, at det skulle erklæres ugyldigt, og til støtte herfor påberåbt sig artikel 25, stk. 1, litra d), nr. iii), i forordning nr. 6/2002. Bibita Group havde gjort gældende, at eftersom samme kriterier skal anvendes i forbindelse med en vurdering i henhold til artikel 25, stk. 1, litra d), i forordning nr. 6/2002 som ved en vurdering af et designs individuelle karakter i henhold til denne forordnings artikel 25, stk. 1, litra b), sammenholdt med dens artikel 6, savnede det anfægtede design individuel karakter i forhold til det design, som sagsøgeren var indehaver af, og som havde været beskyttet fra en dato, der lå forud for ansøgningen om registrering af det anfægtede design. Ugyldighedsafdelingen havde afslået ugyldighedsbegæringen⁴², og appelkammeret ved EUIPO havde afslået klagen.

Retten frifandt i denne dom EUIPO i det af Bibita Group anlagte søgsmål til prøvelse af appelkammerets afgørelse og præciserede begrebet »strider mod« som omhandlet i artikel 25, stk. 1, litra d), i forordning nr. 6/2002.

Retten bemærkede indledningsvis, at ifølge fast retspraksis skal artikel 25, stk. 1, litra d), i forordning nr. 6/2002 fortolkes således, at et EF-design strider mod et tidligere design, når dette design – under hensyntagen til den grad af frihed, som designeren har haft ved udviklingen af det nævnte EF-design – ikke giver den informerede bruger et anderledes helhedsindtryk end det, som det påberåbte tidligere design giver.

Hvad dernæst angik argumentet om, at det tidligere design var omfattet af en særlig omfattende beskyttelse, præciserede Retten, at til trods for henvisningen i 14. betragtning til forordning

⁴² Ifølge artikel 25, stk. 1, litra d), nr. iii), i forordning nr. 6/2002, med senere ændringer, kan et EF-design erklæres ugyldigt, hvis det strider mod et tidligere design, som er blevet offentliggjort efter datoen for ansøgningens indgivelse eller, hvis der begæres prioritet, efter prioritetsdagen for EF-designet, og som fra en dato, der ligger forud for førnævnte dato, er beskyttet ved en designret registreret i henhold til Genève-aftalen om Haag-arrangementet vedrørende international registrering af industrielle design, vedtaget i Genève den 2.7.1999, der er godkendt ved Rådets afgørelse 2006/954/EF af 18.12.2006 (EUT 2006, L 386, s. 28), og som har retsvirkning i Fællesskabet, eller ved en ansøgning om en sådan ret.

nr. 6/2002 til en situation, hvor helhedsindtrykkene af de omhandlede design »klart adskiller sig«, er ordlyden af denne forordnings artikel 6 klar og utvetydig. I henhold til retspraksis vedrørende denne bestemmelse skal der således ved fortolkningen af denne forordnings artikel 25, stk. 1, litra d), og ved vurderingen af, om de omhandlede design strider mod hinanden, tages hensyn til, at et design kan nyde den beskyttelse, som et EF-design giver, hvis det giver den informerede bruger et andet helhedsindtryk end det, som et tidligere design giver.

Retten fremhævede endvidere, at selv om det antages, at udformningen af det tidligere design på tidspunktet for dets registrering var helt ny i den pågældende industrisektor, giver en sådan særlig udformning ikke det tidligere design en videre beskyttelse end den, som det nyder i henhold til forordning nr. 6/2002. Desuden kan den angiveligt nye karakter eller originaliteten af det tidligere designs udseende på ingen måde påvirke vurderingen af det anfægtede designs individuelle karakter.

Endelig foretog Retten efter at have henvist til kriterierne for vurderingen af et EF-designs individuelle karakter en vurdering af det helhedsindtryk, som de omhandlede design gav den informerede bruger. Den fremhævede, at den bedømmelse, der skal foretages i denne henseende, indebærer, at der skal tages hensyn til alle andre forskelle mellem de omhandlede design end dem, der ikke er tilstrækkeligt markante til at påvirke det nævnte helhedsindtryk.

De omhandlede design udviste imidlertid væsentlige forskelle. Retten fastslog som følge heraf, at appelkammeret med rette havde konkluderet, at det anfægtede design ikke stred mod det tidligere design som omhandlet i den nævnte forordnings artikel 25, stk. 1, litra d), nr. iii).

8. Brug af et kendetegn i et senere design

- [Dom af 12. maj 2010, Beifa Group mod KHIM – Schwan-Stabilo Schwanhäüßer \(Skriveredskab\) \(T-148/08, EU:T:2010:190\)](#)

Beifa Group Co. Ltd var indehaver af et EF-design, som var blevet registreret ved Harmoniseringskontoret (nu EUIPO), og som gengav skriveredskaber, i henhold til forordning nr. 6/2002. Schwan-Stabilo Schwanhäüßer GmbH & Co. KG, der var indehaver af et tidligere tredimensionelt varemærke, havde indgivet en ugyldighedsbegæring til ugyldighedsafdelingen, som havde erklæret det anfægtede design ugyldigt. Ugyldighedsafdelingen havde i det væsentlige fastslået, at der i det anfægtede design var gjort brug af det tidligere varemærke, således at designet lignede dette varemærke. Eftersom de varer, der var omfattet af det anfægtede design og af det tidligere varemærke, var af samme art, var der ifølge ugyldighedsafdelingen en risiko for forveksling i den kundekreds, som de omhandlede varer henvendte sig til.

I en sag til prøvelse af appelkammerets afslag på en klage over ugyldighedsafdelingens afgørelse, hvori Retten annullerede appelkammerets afgørelse, gav den en række præciseringer vedrørende fortolkningen af artikel 25, stk. 1, litra e), i forordning nr. 6/2002, som bestemmer, at et EF-design kun kan erklæres ugyldigt, hvis et kendetegn benyttes i et senere design, og fællesskabsretten eller medlemsstatens lovgivning vedrørende sådanne tegn giver indehaveren af retten til kendetegnet ret til at forbyde en sådan brug. Ifølge Retten dækker den pågældende artikel også det tilfælde, at der foreligger lighed mellem tegnene og ikke kun identitet, således at

appelkammeret ikke begik retlige fejl, da det fortolkede bestemmelsen således, at indehaveren af et kendetegn kan påberåbe sig dette med henblik på at begære et senere EF-design kendt ugyldigt, når der i nævnte design er gjort brug af et tegn, der ligner indehaverens.

Retten behandlede endvidere spørgsmålet om fremgangsmåden for, hvorledes en begæring om bevis for reel brug af det tidligere tegn skal indgives af indehaveren af et EF-design, der er genstand for en ugyldighedsbegæring, da der ikke er fastsat særlige bestemmelser herom i forordning nr. 6/2002. Retten bemærkede, at den pågældende begæring skal indgives udtrykkeligt og rettidigt til EUIPO. En begæring om bevis for den reelle brug af det tidligere tegn, der er påberåbt til støtte for en begæring om at kende et EF-design ugyldigt, kan til gengæld ikke fremsættes for første gang for appelkammeret.

- [Dom af 24. september 2019, Piaggio & C. mod EUIPO – Zhejiang Zhongneng Industry Group \(Knallerter\) \(T-219/18, EU:T:2019:681\)](#) ⁴³

Zhejiang Zhongneng Industry Group Co. Ltd var indehaver af et EF-design, som var blevet registreret ved EUIPO, og som gengav knallerter og motorcykler, i henhold til forordning nr. 6/2002. Appelkammeret ved EUIPO havde annulleret den afgørelse, hvorved ugyldighedsafdelingen havde taget Piaggio & C. SpA's ugyldighedsbegæring til følge, og fastslået, at det anfægtede design både opfyldte kravet om nyhed og kravet om individuel karakter.

I en sag til prøvelse af appelkammerets afgørelse, hvori Retten frifandt EUIPO, fastslog den, at appelkammeret ikke havde foretaget et urigtigt skøn ved at vurdere, at der ikke var risiko for forveksling i den relevante kundekreds' bevidsthed, hvilket omfattede risikoen for, at der blev antaget at være en forbindelse, med henblik på anvendelsen af artikel 25, stk. 1, litra e), i forordning nr. 6/2002.

I denne dom præciserede Retten rækkevidden af og begreberne i forbindelse med den ugyldighedsgrund for et registreret design, der vedrører brugen af et tidligere kendetegn i et design i strid med artikel 25, stk. 1, litra e), i forordning nr. 6/2002.

I denne forbindelse fandt Retten, at gennemsnitsforbrugeren, der havde et højt opmærksomhedsniveau, som følge af dels det visuelle helhedsindtryk af det tidligere varemærke, som Piaggio & C. havde påberåbt sig – bestående af den tredimensionale scooterform, der ligeledes var beskyttet af det tidligere design – der var forskelligt fra det, som det anfægtede design gav, dels den betydning, som æstetikken havde i denne forbrugers valg, ville udelukke, at det tidligere varemærke var benyttet i det anfægtede design, uanset de omhandlede produkters identiske karakter.

Retten bemærkede nærmere bestemt, at gennemsnitsforbrugeren, som ikke var en ekspert med detaljeret sagkundskab, ikke ved at betragte den tredimensionale scooterform, som det tidligere varemærke beskyttede, og det anfægtede designs form hverken spontant ville identificere x-formen mellem bagskærmen og undersiden af sadlen eller den omvendte Ω-form mellem undersiden af sadlen og forskjoldet eller automatisk opfatte forskjoldets pileform, heller ikke selv om denne udviste et højt opmærksomhedsniveau. Hvad angår stellet ville

⁴³ Jf. ligeledes afsnit »I.9. U hjemlet brug af et værk, der er ophavsretligt beskyttet«.

gennemsnitsforbrugeren snarere lægge mærke til forskellen med hensyn til den spidse form på det tidligere varemærkes stel, hvor det anfægtede designs stel snarere lignede en halvcirkel. Mere overordnet ville gennemsnitsforbrugeren, som udviste et højt opmærksomhedsniveau, opfatte den stil, de linjer og det udseende, der karakteriserede den tredimensionale scooterform, som det tidligere varemærke beskyttede, som forskellige på det visuelle plan fra disse træk ved det anfægtede design.

9. Uhjemlet brug af et værk, der er ophavsretligt beskyttet

- [*Dom af 23. oktober 2013, Viejo Valle mod KHM – Établissements Coquet \(Kop og underkop med striber og dyb tallerken med striber\) \(T-566/11 og T-567/11, EU:T:2013:549\)*](#)

Viejo Valle, SA var indehaver af EF-design, der gengav en kop og en underkop med striber og en dyb tallerken med striber. Intervenienten, Établissements Coquet, havde indgivet begæring om, at disse design blev erklæret ugyldige, med støtte i artikel 25, stk. 1, litra f), i forordning nr. 6/2002. Selskabet havde henvist til to servicedele, for hvilke det påberåbte sig en ophavsretlig beskyttelse i henhold til fransk lovgivning. Harmoniseringskontoret (nu EUIPO) havde erklæret de anfægtede design ugyldige.

I en sag til prøvelse af appelkammerets afgørelse, hvori Retten frifandt Harmoniseringskontoret, påpegede den, at artikel 25, stk. 3, i forordning nr. 6/2002 og artikel 28, stk. 1, litra b), nr. iii), i forordning nr. 2245/2002 kræver, at indgiveren af en ugyldighedsbegæring angående et EF-design på grundlag af en beskyttet ophavsret i henhold til en medlemsstats lovgivning er indehaver af denne ophavsret, og at vedkommende fremlægger forhold, der kan bevise denne omstændighed for EUIPO.

Spørgsmålet om, hvorvidt indgiveren af ugyldighedsbegæringen er indehaver af en ophavsret som omhandlet i denne bestemmelse, samt spørgsmålet om, hvorvidt denne ret er blevet bevist over for kontoret, medfører ikke, at der kan ses bort fra en medlemsstats lovgivning – i den pågældende sag fransk lovgivning – der er påberåbt til støtte for ugyldighedsbegæringen. Den anvendelige nationale lovgivning bestemmer nemlig i denne forbindelse navnlig, hvordan rettighederne til det værk, der er blevet påberåbt til støtte for en ugyldighedsbegæring, erhverves, og hvordan ophavsretten godtgøres.

- [*Dom af 24. september 2019, Piaggio & C. mod EUIPO – Zhejiang Zhongneng Industry Group \(Knallerter\) \(T-219/18, EU:T:2019:681\)*](#)⁴⁴

I denne dom, hvis faktiske og retlige baggrund er beskrevet ovenfor⁴⁵, fastslog Retten, at appelkammeret ikke havde foretaget et urigtigt skøn ved på grundlag af de oplysninger, det havde til rådighed, at vurdere, at den scootermodel, der svarede til det tidligere design, og som var beskyttet af italiensk og fransk ophavsret, ikke var blevet uhjemlet brugt i det anfægtede design med henblik på anvendelsen af artikel 25, stk. 1, litra f), i forordning nr. 6/2002.

⁴⁴ Jf. ligeledes afsnit »I.8. Brug af et kendetegn i et senere design«.

⁴⁵ Jf. med hensyn til den faktiske og retlige baggrund for sagen afsnit »I.8. Brug af et kendetegn i et senere design«, s. 36.

I denne forbindelse bemærkede Retten, at der ikke i italiensk ophavsretlig forstand kunne konstateres nogen brug i det anfægtede design af den kunstneriske og kreative kerne, som de formmæssige karakteristika ved det tidligere design udgjorde. Mellem bagskærmen og undersiden af sadlen og mellem undersiden af sadlen og forskjoldet havde det anfægtede design således snarere linjer med et kantet udseende. Dets spidse forskjold repræsenterer et »slips«, der går til stænkskærmen, snarere end en pil. Hvad angik stellet var formen på det anfægtede design ikke spidst, i modsætning til dråbeformen på det tidligere designs stel.

Retten bemærkede desuden, at det tidligere designs specifikke samlede udseende og dets særlige form, der havde en »afrundet, feminin og vintageagtig karakter«, heller ikke kunne genfindes i det anfægtede design, som var karakteriseret ved lige linjer og vinkler, således at det værk, som svarede til det tidligere design, og det anfægtede design efterlod forskellige indtryk.

II. De rettigheder, der er knyttet til design

1. Spørgsmålet om, hvem der er indehaver af et design

- [Dom af 2. juli 2009, FEIA \(C-32/08, EU:C:2009:418\)](#)

Fundación Española para la Innovación de la Artesanía (herefter »FEIA«) havde udarbejdet et projekt benævnt »D'ARTES«, hvorved værksteder inden for håndværk og kunsthåndværk ved hjælp af et designprojekt, der blev gennemført af en fagmand, kunne skabe en kollektion af genstande med henblik på markedsføring deraf. AC&G SA var det selskab, der i sin egenskab af leder af projektet havde til opgave at udvælge designerne og at indgå aftaler med dem. Dette selskab havde med Cul de Sac Espacivaio Creativo SL (herefter »Cul de Sac«) indgået en mundtlig aftale, som ikke var omfattet af den spanske lovgivning om arbejdsforhold, og i henhold til hvilken Cul de Sac skulle fremstille et design med henblik på at skabe en ny produktkollektion.

Cul de Sac havde designet en serie kukure, som blev fremstillet og præsenteret som led i D'ARTES-projektet. Cul de Sac og Acierta Product & Position SA havde derefter fremstillet og markedsført kukure. FEIA havde anlagt krænkelssag mod dem ved Juzgado de lo Mercantil n° 1 de Alicante y n° 1 de Marca Comunitaria (handelsret nr. 1 i Alicante og EF-varemærkedomstol nr. 1 i første instans, Spanien) og gjort gældende, at FEIA var indehaver af ikke-registrerede EF-design vedrørende de omhandlede kukure.

I en præjudiciel sag vedrørende spørgsmålet om, hvem der er indehaver af et EF-design, som frembringes efter bestilling, udtalte Domstolen, at artikel 14, stk. 3, i forordning nr. 6/2002, hvorefter retten til EF-designet tilkommer arbejdsgiveren, såfremt designet frembringes af en arbejdstager som led i udførelsen af dennes opgaver eller efter anvisninger fra vedkommende arbejdsgiver, medmindre andet er fastsat ved aftale eller i gældende national lovgivning, ikke finder anvendelse på EF-design, der frembringes efter bestilling.

Fællesskabslovgiver har således haft til hensigt at definere den særlige ordning i forordningens artikel 14, stk. 3, ved en særlig type kontraktforhold, nemlig ansættelsesforhold, hvilket udelukker, at denne bestemmelse finder anvendelse på øvrige kontraktforhold, såsom kontraktforhold vedrørende design, der frembringes efter bestilling.

Når der for det første er tale om ikke-registrerede EF-design, der frembringes efter bestilling, og den nationale lovgivning for det andet ikke sidestiller sådanne design med design, der frembringes inden for rammerne af et ansættelsesforhold, skal artikel 14, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 fortolkes således, at retten til EF-designet tilkommer designeren, medmindre den ved aftale er blevet overdraget til dennes retssuccessor.

Muligheden for ved aftale at overdrage rettigheder over EF-design fra designeren til dennes retssuccessor i henhold til forordningens artikel 14, stk. 1, er nemlig i overensstemmelse med såvel artiklens ordlyd som med de formål, der forfølges med denne forordning. Tilpasningen af beskyttelsen af EF-design til de behov, der gør sig gældende inden for alle Fællesskabets økonomiske sektorer, gennem aftale om overdragelse af EF-design kan i den forbindelse bidrage til en effektiv håndhævelse af de rettigheder, der tillægges et EF-design inden for hele Fællesskabet. I øvrigt vil en bedre beskyttelse af industriel formgivning ikke alene fremme de

enkelte designeres bidrag til summen af Fællesskabets formåen på dette område, men også fremme innovation og udvikling af nye produkter samt investering i produktion heraf.

Det påhviler imidlertid den nationale ret at efterprøve indholdet af en sådan aftale og i den forbindelse om fornødent at fastslå, om rettighederne over det ikke-registrerede EF-design rent faktisk er blevet overdraget fra designeren til dennes retssuccessor, idet den i forbindelse med den pågældende undersøgelse anvender lovgivningen om aftaler for at fastslå, hvem der i overensstemmelse med forordningens artikel 14, stk. 1, er indehaver af det ikke-registrerede EF-design.

2. Virkningerne af retten til et design

- [Dom af 16. februar 2012, Celaya Emparanza y Galdos International \(C-488/10, EU:C:2012:88\)](#)

Celaya Emparanza y Galdos International SA var indehaver af et EF-design, som bestod af en afmærkningspæl til vejsignaler, og for hvilket selskabet havde ansøgt om registrering ved EUIPO den 26. oktober 2005. Proyectos Integrales de Balizamiento SL havde markedsført en afmærkningspæl i 2007. Dette selskab havde i 2008 fået registreret et EF-design, der bestod af denne pæl, ved EUIPO. Celaya Emparanza y Galdos International var af den opfattelse, at den pågældende pæl ikke gav et andet helhedsindtryk end den pæl, der var genstand for dets eget design, og havde derfor anlagt en krænkelsessag ved Juzgado de lo Mercantil n° 1 de Alicante y n° 1 de Marca Comunitaria (handelsret nr. 1 i Alicante og EF-varemærkedomstol nr. 1 i første instans, Spanien). Proyectos Integrales de Balizamiento havde gjort gældende, at så længe registreringen af selskabets design ikke var blevet erklæret ugyldig, havde det ret til at anvende det, og at en udøvelse af denne ret derfor ikke udgjorde en krænkelse.

I forbindelse med en præjudiciel forelæggelse udtalte Domstolen, at artikel 19, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 skal fortolkes således, at i en sag om krænkelse af en tildelt eneret til et registreret EF-design omfatter retten til at forbyde tredjemand at bruge dette design enhver tredjemand, som bruger et design, der ikke giver den informerede bruger et andet helhedsindtryk, herunder tredjemænd, der er indehavere af et senere registreret EF-design, uafhængigt af tredjemands hensigt og adfærd.

Forordningens bestemmelser skal fortolkes i lyset af prioritetsprincippet, hvorefter et tidligere registreret EF-design har forrang for et senere registreret EF-design. Det følger bl.a. af forordningens artikel 4, stk. 1, at et design kun beskyttes af et EF-design, hvis designet er nyt og har individuel karakter. Såfremt to registrerede EF-design strider mod hinanden, skal det design, der er registreret først, anses for at opfylde betingelserne for at opnå beskyttelse på fællesskabsplan før det, der blev registreret senere. Indehaveren af et senere registreret EF-design er således udelukkende beskyttet i henhold til forordningen, såfremt vedkommende i en sag om ugyldighed – i givet fald ved fremsættelse af et modkrav – beviser, at det tidligere registrerede EF-design ikke opfylder en af disse betingelser.

Ifølge proceduren for registrering af EF-design, som reguleres i artikel 45-48 i forordning nr. 6/2002, foretager EUIPO en undersøgelse af, om de formelle ansøgningskrav i denne forordning er opfyldt. Hvis ansøgningen opfylder disse krav, er i overensstemmelse med definitionen på et EF-design i forordningens artikel 3, litra a), og ikke strider mod offentlig orden

eller sædelighed, registrerer kontoret ansøgningen i EF-designregistret som et registreret EF-design. Der er således tale om en hurtig og hovedsageligt formel kontrol, der som anført i 18. betragtning til forordningen ikke kræver, at der foretages en materiel undersøgelse forud for registreringen med henblik på at undersøge, om beskyttelsesbetingelserne er opfyldt, og som desuden til forskel fra registreringsproceduren i henhold til forordning nr. 207/2009 om EF-varemærker ikke foreskriver en fase, i hvilken indehaveren af et tidligere registreret design kan gøre indsigelse mod registreringen. Under disse omstændigheder kan forordningens mål om en effektiv beskyttelse af registrerede EF-design og den effektive virkning af søgsmål vedrørende krænkelse kun nås, hvis det i forordningens artikel 19, stk. 1, omhandlede begreb »tredjemand« fortolkes som omfattende tredjemænd, der er indehavere af et senere registreret EF-design.

- [Dom af 22. juni 2016, Thomas Philipps \(C-419/15, EU:C:2016:468\)](#)

Grüne Welle Vertriebs GmbH var indehaver af en eksklusiv licens i Tyskland til et EF-design for kugler til tøjvask. Denne licens var ikke blevet indført i EF-designregistret. Thomas Philipps GmbH distribuerede reklameartikler, herunder en kugle til tøjvask. Da dette produkt efter Grüne Welle Vertriebs' opfattelse udgjorde en krænkelse af det registrerede EF-design af kugler til tøjvask, og Grüne Welle Vertriebs var bemyndiget af indehaveren af dette design til i eget navn at gøre alle krav gældende i medfør af designet, havde dette selskab anmodet Thomas Philipps om at afholde sig fra distribuere produktet og anlagt sag om erstatning for den skade, som selskabet havde lidt.

Sagen blev indbragt for Oberlandesgericht Düsseldorf (den regionale appeldomstol i Düsseldorf, Tyskland), der var usikker på dels, om Grüne Welle Vertriebs kunne anlægge et søgsmål, når selskabet ikke var indført i registret som licenstagere, dels om selskabet kunne gøre et krav om erstatning for den skade, som det havde lidt, gældende.

I forbindelse med en præjudiciel forelæggelse udtalte Domstolen for det første, at artikel 33, stk. 2, første punktum, i forordning nr. 6/2002 skal fortolkes således, at licenstagere kan anlægge sag om krænkelse af det registrerede EF-design, der er genstand for licensen, selv om denne licens ikke er blevet indført i EF-designregistret. For det andet skal artikel 32, stk. 3, i forordning nr. 6/2002 fortolkes således, at licenstagere kan gøre et krav om erstatning for den skade, han har lidt, gældende inden for rammerne af en sag om krænkelse af et EF-design, som han har anlagt i henhold til denne bestemmelse.

Domstolen konstaterede indledningsvis, at artikel 33, stk. 2 og 3, i forordning nr. 6/2002 har til formål at regulere retsvirkningerne af de retshandlinger, der er omhandlet i forordningens artikel 28, 29 og 32, med hensyn til tredjemand, der har eller kan have rettigheder over det registrerede EF-design.

Samtlige artikler i afsnit III i forordning nr. 6/2002 med overskriften »EF-design som er genstand for ejendomsret«, heriblandt artikel 33, indeholder desuden regler vedrørende EF-design, som er genstand for ejendomsret. Dette gælder for denne forordnings artikel 28, 29 og 32, der vedrører retshandlinger, som har det til fælles, at de har til formål eller følge at skabe eller overdrage en ret vedrørende designet.

Domstolen bemærkede endelig, at det i artikel 32, stk. 3, første punktum, i forordning nr. 6/2002 er anført, at licenstagers ret til at anlægge sag om krænkelse af et EF-design, medmindre andet

er fastsat i licensaftalen, kun er betinget af, at indehaveren af dette design har givet sit samtykke hertil.

Ifølge artikel 32, stk. 5, i forordning nr. 6/2002 skal licensen desuden indføres i registret, såfremt en af parterne anmoder herom. Ligesom forordningens artikel 29 indeholder denne artikel imidlertid ingen analog bestemmelse til bestemmelsen i forordningens artikel 28, litra b), hvoraf det fremgår, at »så længe overdragelsen ikke er indført i registret, kan rettighedserhververen ikke gøre de rettigheder gældende, som følger af EF-designets registrering«.

I øvrigt ville artikel 28, litra b), i forordning nr. 6/2002 være uden værdi, hvis forordningens artikel 33, stk. 2, skulle fortolkes således, at den er til hinder for, at der kan gøres rettigheder gældende over for alle tredjemænd i forbindelse med alle de retshandler, der er omhandlet i forordningens artikel 28, 29 og 32, så længe de ikke var blevet indført i registret.

Den omstændighed, at de i forordningens artikel 28, 29 og 32 omhandlede retshandler, der ikke er blevet indført i registret, ikke har virkning over for tredjemand, tilsigter endvidere at beskytte personer, der har eller kan have rettigheder til et EF-design, som er genstand for ejendomsret. Heraf følger, at forordningens artikel 33, stk. 2, første punktum, ikke finder anvendelse på en situation som den i hovedsagen omhandlede, hvor licensindehaveren over for tredjemand gør gældende, at der er sket en krænkelse af designet, og at de rettigheder, der er knyttet til det registrerede EF-design, dermed er tilsidesat.

Domstolen bemærkede desuden, at der i artikel 32, stk. 3 og 4, i forordning nr. 6/2002 indføres en ordning med retsmidler, der kan anvendes af indehaveren af en licens til et EF-design mod den person, som krænker dette design. Disse bestemmelser giver licenstageren ret til enten at anlægge sag om krænkelse med samtykke fra indehaveren af designet – eller i tilfælde af en eksklusiv licens, hvis EF-designhaveren, efter at have været blevet opfordret hertil, ikke selv har anlagt sag om krænkelse inden for et rimeligt tidsrum – eller ved at intervenere i en krænkelsessag, der er indledt af designhaveren. Den sidstnævnte tilgang er den eneste mulighed, som en indehaver af en ikke-eksklusiv licens, der ikke har opnået samtykke fra designhaveren, har for selv at anlægge en sag.

Den omstændighed, at licenstageren kan kræve erstatning for en skade, som han har lidt, ved at intervenere i en sag om krænkelse, som indehaveren af EF-designet har anlagt, er ikke til hinder for, at han også med samtykke fra indehaveren af EF-designet kan kræve erstatning i en sag om krænkelse, eller uden samtykke, når han er indehaver af en eksklusiv licens, og indehaveren af designet – efter at være blevet opfordret til selv at anlægge en sag – har forholdt sig passivt.

Der ville i øvrigt ikke være nogen sammenhæng i ordningen med retsmidler, der kan anvendes af indehaveren af en licens, hvis licenstageren ikke kan forsvare sine egne rettigheder gennem intervention i en sag anlagt af EF-designhaveren, samtidig med at han kan varetage deres fælles rettigheder ved selv at anlægge en sag med designhaverens samtykke – eller uden dennes samtykke, når der er tale om en eksklusiv licens.

III. Procedure og søgsmål

1. Registreringsansøgning og -procedure – tidspunktet for undersøgelsen

- [*Dom af 16. februar 2017, Antrax It mod EUIPO – Vasco Group \(Termosifoner til radiatorer\) \(T-828/14 og T-829/14, EU:T:2017:87\)*](#)

Antrax It Srl var indehaver af to EF-design, som var blevet registreret ved EUIPO, og som gengav termosifoner, i henhold til forordning nr. 6/2002. Appellammeret havde ophævet ugyldighedsafdelingens afgørelse om at imødekomme ugyldighedsbegæringerne fra det selskab, som Vasco Group NV havde efterfulgt, eftersom der ikke var blevet givet en passende begrundelse, men havde erklæret de anfægtede design ugyldige med den begrundelse, at de ikke havde individuel karakter.

I en sag til prøvelse af den første afgørelse, som appellammeret havde truffet, havde Retten annulleret denne afgørelse på grund af manglende begrundelse vedrørende spørgsmålet om den mættede kunstform ⁴⁶. Sagerne var dernæst blevet hjemvist til appellammeret, der på ny havde erklæret de anfægtede design ugyldige.

I en sag til prøvelse af appellammerets nye afgørelser, hvori Retten frifandt EUIPO, fremlagde den præciseringer om det tidspunkt, hvor det skal undersøges, om et design har individuel karakter, og godtgøres, om der foreligger en mættet kunstform som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 6/2002. Sagsøgeren gjorde gældende, at appellammeret havde begået en fejl med hensyn til tidspunktet for bedømmelsen af den mættede kunstform, idet det havde foretaget bedømmelsen på tidspunktet for vedtagelsen af de anfægtede afgørelser, selv om det skulle have foretaget bedømmelsen på tidspunktet for ansøgningen om registrering af de anfægtede design.

Retten bemærkede i denne henseende, at det er på tidspunktet for indgivelsen af ansøgningen om registrering af det anfægtede design, at det i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 6/2002 skal undersøges, om det anfægtede design har individuel karakter, og godtgøres, om der foreligger en mættet kunstform. Retten fastslog som følge heraf, at appellammeret havde begået en retlig fejl med hensyn til tidspunktet for bedømmelsen af, om der eventuelt forelå en mættet kunstform. Den konstaterede ikke desto mindre, at denne fejl ikke kunne medføre, at de anfægtede afgørelser blev annulleret.

2. Ugyldighedsbegæring og -procedure

a) Formaliteten med hensyn til ugyldighedsbegæringen

- [*Dom af 17. maj 2018, Basil mod EUIPO – Artex \(Særlige kurve til cykler\) \(T-760/16, EU:T:2018:277\)*](#)

Basil BV var indehaver af et EF-design, der gengav særlige kurve til cykler. Artex SpA havde indgivet en begæring til EUIPO om, at dette design blev erklæret ugyldigt, med den begrundelse, at det

⁴⁶ Dom af 13.11.2012, [*Antrax It mod KHIM – THC \(Radiatorer\)*](#), (T-83/11 og T-84/11, EU:T:2012:592), der er beskrevet i dette faktablad i afsnit »l.3. Individuel karakter – d) Designerens grad af frihed«, s. 14.

ikke havde individuel karakter. Basil havde gjort gældende, at denne ugyldighedsbegæring burde afvises, eftersom EUIPO allerede i en tidligere afgørelse havde afslået en begæring om ugyldighed, der var blevet indgivet mod det anfægtede design.

EUIPO havde fastslået, at ugyldighedsbegæringen kunne antages til realitetsbehandling, og erklæret det anfægtede design ugyldigt.

I en sag til prøvelse af appelkammerets afgørelse, hvori Retten frifandt EUIPO, fastslog den med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt en begæring om, at et design erklæres ugyldigt, kan antages til realitetsbehandling, når EUIPO allerede har afslået en sådan begæring i en tidligere afgørelse, at en begæring indgivet til EUIPO om, at et design erklæres ugyldigt, i medfør af artikel 52, stk. 3, i forordning nr. 6/2002 afvises, såfremt en EF-designdomstol har truffet afgørelse i en sag vedrørende det samme spørgsmål mellem de samme parter, og denne afgørelse har fået retskraft. Den fastslog således, at disse bestemmelser, der alene vedrører afgørelser fra EF-designdomstolene, ikke finder anvendelse på en afgørelse fra EUIPO.

Det følger for det første af bestemmelserne i artikel 80 i forordning nr. 6/2002, at en EF-designdomstol er en national domstol i en medlemsstat. Artikel 52, stk. 3, i forordning nr. 6/2002 finder derfor ikke anvendelse, når EUIPO allerede har truffet afgørelse, men kun såfremt det er en national domstol i en medlemsstat, der har truffet afgørelsen.

For det andet regulerer bestemmelserne i artikel 86, stk. 5, i forordning nr. 6/2002, hvorefter der ikke kan fremsættes et modkrav om, at et registreret EF-design erklæres ugyldigt, såfremt EUIPO allerede har truffet endelig afgørelse i en sag mellem de samme parter vedrørende en begæring, der omhandler den samme genstand og begrundelse, ikke procedurerne for EUIPO, herunder for appelkamrene, men procedurerne for EF-designdomstolene.

For det tredje er det udelukket at anvende artikel 52, stk. 3, i forordning nr. 6/2002 analogt i forhold til de tilfælde, hvor EUIPO allerede har truffet afgørelse vedrørende en begæring om ugyldighed. Det er nemlig ikke godtgjort, at denne bestemmelse indeholder et hul, der strider mod et generelt retsprincip, der kan afhjælpes ved en analog anvendelse.

b) Ugyldighedsbegæringens genstand

- [Dom af 27. april 2022, Group Nivelles mod EUIPO – Easy Sanitary Solutions \(Bruserafløbsrende\) \(T-327/20, EU:T:2022:263\)](#)⁴⁷

I denne dom, hvis faktiske og retlige baggrund er beskrevet ovenfor⁴⁸, fik Retten lejlighed til at præcisere betingelserne for fastlæggelse af genstanden for en ugyldighedserklæring.

Efter at appelkammeret ved EUIPO havde konstateret, at det tidligere design, der var blevet undersøgt af de instanser, som tidligere havde truffet afgørelse, ikke fremgik af ugyldighedsbegæringen, havde det som tidligere design alene taget hensyn til de design, der var nævnt i ugyldighedsbegæringen. Appelkammeret havde afslået denne begæring med den

⁴⁷ Den iværksatte appel til prøvelse af denne dom blev ikke admitteret (kendelse af 16.12.2022, [Group Nivelles/EUIPO](#) (C-419/22 P, EU:C:2022:1048, ikke trykt i Sml.).

⁴⁸ Jf. med hensyn til den faktiske og retlige baggrund for sagen afsnit »3. Individuel karakter – e) Helhedsindtryk«, s. 18.

begrundelse, at det anfægtede design havde individuel karakter, og at det derfor så meget desto mere var nyt.

Retten påpegede i denne forbindelse, at det tidligere design skal være identificeret ved indgivelsen af ugyldighedsbegæringen, da denne definerer tvistens genstand. Den skønsbeføjelse, der er tillagt EUIPO med hensyn til at tage kendsgerninger og beviser, som parterne ikke har fremført rettidigt, i betragtning, kan således kun finde anvendelse på kendsgerninger og beviser og ikke på oplysningerne om og afbildningen af de tidligere design. Selv om yderligere beviser kan forstærke de faktiske omstændigheder i ugyldighedsbegæringen ved at supplere andre beviser vedrørende det tidligere design, der allerede er blevet påberåbt, kan de imidlertid ikke udvide de retlige rammer for denne begæring, eftersom omfanget af den nævnte begæring er blevet endeligt fastlagt på datoen for begæringens indgivelse ved identifikationen af det påberåbte tidligere design. Det er følgelig kun de tidligere design, der er identificeret i ugyldighedsbegæringen, der skal undersøges.

c) Omfanget af undersøgelsen af en ugyldighedsbegæring

- [Dom af 10. juni 2020, L. Oliva Torras mod EUIPO – Mecánica del Frío \(Koblinger til køretøjer\) \(T-100/19, EU:T:2020:255\)](#)

Retten præciserede i denne dom omfanget af den undersøgelse, som EUIPO foretager, når der indgives en ugyldighedsbegæring vedrørende et EF-design med støtte i artikel 25, stk. 1, litra b), i forordning nr. 6/2002, og udtalte sig om rækkevidden af den begrundelsespligt, der i denne forbindelse påhviler EUIPO.

Retten annullerede den afgørelse, som appelkammeret ved EUIPO havde truffet i en ugyldighedssag mellem L. Oliva Torras og Mecánica del Frío angående et registreret EF-design, der gengav en kobling til tilslutning af køle- eller klimaanlæg til et motorkøretøj.

Retten bemærkede for det første, at artikel 25, stk. 1, litra b), i forordning nr. 6/2002 inden for rammerne af en prøvelse af en ugyldighedsbegæring giver EUIPO's instanser beføjelse til at kontrollere overholdelsen af de væsentlige betingelser for beskyttelse af et EF-design, som er fastsat i denne forordnings artikel 4-9. I denne forbindelse bemærkede Retten, at disse betingelser er kumulative i den forstand, at tilsidesættelsen af en af disse i sig selv kan at medføre det pågældende designs ugyldighed. Disse bestemmelser bringer desuden andre juridiske kriterier i anvendelse. Retten fastslog som følge heraf, at ordlyden af den nævnte forordnings artikel 25, stk. 1, litra b), i lyset af den sammenhæng, hvori den indgår, og de mål, den forfølger, skal fortolkes således, at den ikke nødvendigvis indebærer en undersøgelse af, om alle de krav, der er fastsat i denne forordnings artikel 4-9, er opfyldt, men at den, henset til kendsgerningerne, beviserne og bemærkningerne fra sagens parter, kan medføre en undersøgelse af blot en eller en del af disse betingelser.

For det andet bemærkede Retten, at det med hensyn til de retlige og faktiske omstændigheder, der er gjort gældende til støtte for ugyldighedsbegæringen, tilkommer appelkammeret at fastlægge de betingelser i artikel 4-9 i forordning nr. 6/2002, der i den pågældende sag hævdes at være tilsidesat, og som det påhviler appelkammeret at undersøge, i givet fald under hensyntagen til velkendte forhold og retlige spørgsmål, som parterne ikke har anført, men som er

nødvendige for anvendelsen af de relevante retsfor skrifter. Retten konkluderede således, at appelkammeret med urette antog, at henset til, at sagsøgerens ugyldighedsbegæring var støttet på artikel 25, stk. 1, litra b), i forordning nr. 6/2002, havde denne til hensigt at gøre en tilsidesættelse af samtlige betingelser i denne forordnings artikel 5, 6, 8 og 9 gældende for så vidt angik det anfægtede design.

For det tredje gav Retten sagsøgeren medhold i klagepunktet om, at appelkammeret havde undladt at tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt det anfægtede design udgjorde en komponent af et sammensat produkt, der, når den først var inkorporeret heri, forblev synlig under normal brug af produktet i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 4, stk. 2 og 3, i forordning nr. 6/2002, til trods for at dette spørgsmål var blevet behandlet i meddelelsen af 16. maj 2018⁴⁹ og i parternes efterfølgende bemærkninger.

I denne henseende fastslog Retten indledningsvis, at appelkammerets konklusion med hensyn til anvendelsen af denne bestemmelse ikke fremgik åbenbart af begrundelsen for den anfægtede afgørelse, hverken for parterne eller for Unionens retsinstanser. Retten præciserede navnlig, at EUIPO's argumentation om, at sagsøgeren ikke havde anmodet om anvendelse af artikel 4, stk. 2 og 3, i forordning nr. 6/2002, som blev fremsat første gang for Unionens retsinstanser, ikke kunne afhjælpe den manglende begrundelse i den anfægtede afgørelse.

Retten bemærkede dernæst, at spørgsmålet om hvorvidt artikel 4, stk. 2 og 3, i forordning nr. 6/2002 fandt anvendelse i det pågældende tilfælde, i princippet kunne være af væsentlig betydning for udfaldet af den anfægtede afgørelse, henset til spørgsmålets potentielle betydning for begrundelsen og for konklusionen i denne afgørelse. Ifølge Retten fremgik det endvidere af meddelelsen af 16. maj 2018, at appelkammeret på dette tidspunkt under sagen havde lagt til grund, at parternes anbringender og de beviser, der var fremlagt til støtte herfor, godtgjorde, at betingelserne i artikel 4, stk. 2 og 3, i forordning nr. 6/2002 ikke var opfyldt.

Retten konkluderede i denne forbindelse, at selv om appelkammeret ikke kunne antages at være bundet af sin meddelelse af 16. maj 2018, var dette dog forpligtet til på behørigt vis at begrunde, hvorfor det så sig forpligtet til at afvige fra konklusionerne i denne meddelelse, idet både meddelelsen og parternes efterfølgende bemærkninger udgjorde en del af den baggrund, på hvilken appelkammeret traf den anfægtede afgørelse. Retten fremhævede navnlig, at det ikke tilkom denne i appelkammerets sted at efterprøve de argumenter, faktiske omstændigheder og beviser, som sagsøgeren havde fremført, og som det påhvilede denne instans at tage stilling til med henblik på at vurdere, hvorvidt artikel 4, stk. 2 og 3, i forordning nr. 6/2002 skulle finde anvendelse i den sag, der var forelagt appelkammeret. På denne baggrund annullerede Retten den anfægtede afgørelse. Retten frifandt imidlertid EUIPO på grundlag af Edwin-dommen for så vidt angik sagsøgerens påstand om omgørelse.

⁴⁹ Appelkammerets meddelelse til parterne, hvoraf det fremgik, at det anfægtede design skulle erklæres ugyldigt, da betingelserne i artikel 4 i forordning nr. 6/2002 ikke var opfyldt.

d) Beviser, der ikke er fremført rettidigt

- [Dom af 10. november 2021, Sanford mod EUIPO – Avery Zweckform \(Mærkater\) \(T-443/20, EU:T:2021:767\)](#)⁵⁰

I denne dom, hvis faktiske og retlige baggrund er beskrevet ovenfor⁵¹, anvendte Retten principperne vedrørende antagelse af for sent fremlagte beviser til realitetsbehandling på designområdet.

Retten bemærkede i denne forbindelse, at EUIPO er tillagt en vid skønsbeføjelse med hensyn til antagelse af for sent fremlagte beviser, eftersom EUIPO kan se bort fra beviser, som parterne ikke har fremlagt rettidigt⁵². Retten påpegede, at det kan det være berettiget at tage hensyn til for sent fremlagte beviser, når EUIPO skal træffe afgørelse i forbindelse med en ugyldighedssag, såfremt de pågældende beviser er relevante for udfaldet af ugyldighedsbegæringen, omstændighederne ikke er til hinder for en sådan hensyntagen, og beviserne er fremlagt som et tillæg til de beviser, der er blevet fremlagt inden for den fastsatte frist.

Retten fastslog i den pågældende sag, at appelkammeret havde gjort brug af sin skønsbeføjelse på passende måde. De beviser, der var blevet fremlagt for første gang for appelkammeret, havde nemlig til formål at godtgøre, at det tidligere design var blevet offentliggjort. Desuden supplerede disse beviser de beviser, der allerede var blevet fremlagt for ugyldighedsafdelingen, som havde anset dem for at være utilstrækkelige til at påvise en offentliggørelse. Disse beviser var dermed relevante for sagens løsning og kunne med rette supplere de allerede fremlagte beviser.

I øvrigt havde antagelsen af de omhandlede beviser til realitetsbehandling ikke tilsidesat sagsøgerens ret til at blive hørt, eftersom sagsøgeren havde haft mulighed for at fremsætte sine bemærkninger hertil for appelkammeret.

e) Opretholdelse i ændret form

- [Kendelse af 25. oktober 2021, 4B Company mod EUIPO – Deenz \(Vedhæng \(smykke\)\) \(T-329/20, EU:T:2021:732\)](#)

A var indehaver af et EF-design, der gengav et vedhæng i form af et hjerte, hvorpå ordet »pianegonda« var graveret. 4B Company Srl havde indgivet en begæring til EUIPO om, at dette design blev erklæret ugyldigt med den begrundelse, at der var benyttet et tidligere kendetegn i designet. Denne begæring var begrundet med brugen af selskabets EU-ordmærke PIANEGONDA, der var registreret for smykker.

A havde inden for rammerne af ugyldighedssagen fremsat en anmodning om, at det pågældende design blev opretholdt i ændret form i overensstemmelse med artikel 25, stk. 6, i forordning nr. 6/2002 uden graveringen af det ord, som ordmærket PIANEGONDA bestod af. 4B Company havde gjort indsigelse mod, at designet blev opretholdt i ændret form, med den begrundelse, at

⁵⁰ Jf. ligeledes afsnit »I.3. Individuel karakter – a) Vurderingskriterier«.

⁵¹ Jf. med hensyn til den faktiske og retlige baggrund for sagen afsnit »I.3. Individuel karakter – e) Helhedsindtryk«, s. 18.

⁵² I henhold til artikel 63, stk. 2, i forordning nr. 6/2002.

det ifølge dette selskab ikke ville være muligt at bevare designets identitet, hvis varemærket blev fjernet. Designet var efterfølgende blevet overdraget til Deenz Holding Ltd.

Ugyldighedsafdelingen ved EUIPO havde afslået anmodningen om opretholdelse af det anfægtede design i ændret form og erklæret det anfægtede design ugyldigt i det hele. Efter at Deenz Holding havde indgivet en klage, havde appelkammeret ved EUIPO erklæret det anfægtede design ugyldigt, for så vidt som det benyttede ordmærket PIANEGONDA, og taget anmodningen om opretholdelse i ændret form til følge.

Retten afviste det søgsmål, der var anlagt af indgiveren af ugyldighedsbegæringen, med den begrundelse, at selskabet ikke havde søgsmålsinteresse i forbindelse med en anmodning om opretholdelse af registreringen af det anfægtede design i ændret form, som var indgivet, efter at dette design var blevet erklæret ugyldigt.

For det første bemærkede Retten indledningsvis, at den indførte ordning for registrering af EF-design er baseret på princippet om, at alle ansøgninger, der opfylder de formelle betingelser, registreres i EF-designregistret. Det er først efter forelæggelsen af en begæring om, at et registreret EF-design erklæres ugyldigt, at det pågældende design kan erklæres ugyldigt, efter begæring fra indehaveren af et tidligere kendetegn – i det pågældende tilfælde et EF-ordmærke, som indgiveren af ugyldighedsbegæringen var indehaver af – såfremt der er gjort brug af dette kendetegn.

Dernæst bemærkede Retten, at artikel 25, stk. 6, i forordning nr. 6/2002 gør det muligt at opretholde registreringen af et EF-design ved at fjerne den ulovlige bestanddel. Denne mulighed, som udgør et alternativ til den situation, hvor et design erklæres ugyldigt i sin helhed, sikrer sanktionens forholdsmæssighed. For så vidt som opretholdelsen af et anfægtet design forudsætter et delvist afkald, tilsigter denne nemlig en beskyttelse af interesserne for både indehaveren af dette design og indehaveren af det kendetegn, hvis brug har ført til, at designet er blevet erklæret ugyldigt.

Retten konstaterede endelig, at ugyldighedsafdelingen havde taget stilling til to anmodninger, nemlig dels anmodningen fra indgiveren af ugyldighedsbegæringen, som i det pågældende tilfælde blev taget til følge, dels anmodningen fra indehaveren af det anfægtede design om opretholdelse af dette design i ændret form, som blev afslået.

Den fastslog, at den sidstnævnte del af afgørelsen ikke kunne anses for en afgørelse, der imødekom den førstnævnte anmodning.

Da indgiveren af ugyldighedsbegæringen havde fået medhold i klagen til appelkammeret, kunne selskabets søgsmål for Retten derfor ikke tilføre det nogen fordel.

Retten fastslog for det andet, at indgiveren af ugyldighedsbegæringen ikke kunne nedlægge påstand om annullation af appelkammerets afgørelse, eftersom appelkammeret havde imødekommet anmodningen om, at det anfægtede design blev opretholdt i ændret form. Hvis dette blev tilladt, ville det nemlig give selskabet mulighed for at gribe ind i den del af proceduren, der vedrørte anmodningen fra indehaveren af det anfægtede design. Ved at gøre gældende, at der var sket en tilsidesættelse af artikel 25, stk. 6, i forordning nr. 6/2002, selv om selskabets ugyldighedsbegæring var støttet på samme forordnings artikel 25, stk. 1, litra e), tilsigtede

indgiveren af ugyldighedsbegæringen at ændre genstanden for sin ugyldighedsbegæring og de begrundelser, der var anført til støtte herfor.

For det tredje kunne den omstændighed, at indgiveren af ugyldighedsbegæringen ønskede at få designet erklæret ugyldigt i sin helhed, ikke udgøre en eksisterende og faktisk interesse i, at den anfægtede afgørelse blev annulleret. Retten fastslog derfor, at indgiveren af ugyldighedsbegæringen ikke havde nogen retlig interesse i at få den anfægtede afgørelse annulleret.

3. Søgsmål ved Unionens retsinstanser – den retslige prøvelses omfang

- [Dom af 18. oktober 2012, Neuman og Galdeano del Sel mod Baena Grupo \(C-101/11 P og C-102/11 P, EU:C:2012:641\)](#)

Baena Grupo var indehaver af et EF-design, der gengav en siddende person. Herbert Neuman og Andoni Galdeano del Sel havde indgivet en begæring til EUIPO om, at dette design blev erklæret ugyldigt. EUIPO havde erklæret det anfægtede design ugyldigt med den begrundelse, at det ikke havde individuel karakter. Retten, for hvilken der var anlagt et annulationssøgsmål, havde bemærket, at det anfægtede design gav den informerede bruger et helhedsindtryk, der adskilte sig fra det helhedsindtryk, som det tidligere design gav, og annulleret EUIPO's afgørelse.

Domstolen, ved hvilken der var iværksat appel, og hvor EUIPO gjorde gældende, at Retten havde overskredet grænserne for sin efterprøvelse, forkastede denne appel og de appeller, der var iværksat af de øvrige parter, og tog stilling til omfanget af den retslige prøvelse, der foretages af Retten.

Domstolen fastslog, at Retten i forbindelse med et annulationssøgsmål til prøvelse af en afgørelse fra EUIPO kan foretage en fuldstændig efterprøvelse af lovligheden af afgørelser truffet af kontorets appelkamre og om fornødent efterprøve, om disse har foretaget en korrekt retlig kvalifikation af de faktiske forhold i sagen, eller om bedømmelsen af de faktiske forhold, der blev forelagt kamrene, er behæftet med fejl. Når Retten skal bedømme lovligheden af en afgørelse truffet af et af kontorets appelkamre, er den nemlig ikke bundet af en fejlagtig bedømmelse, som appelkammeret har foretaget af de faktiske omstændigheder, for så vidt som bedømmelsen indgår i den konklusion, hvis lovlighed anfægtes ved Retten.

Retten kan imidlertid overlade kontoret et vist skøn, særligt når dette skal foretage meget tekniske vurderinger, og kan, for så vidt angår omfanget af dens prøvelse af appelkammerets afgørelser i sager om industrielt design, nøjes med at foretage en prøvelse af åbenbart urigtige skøn.

LISTE OVER UNDERSØGTE AFGØRELSER FRA DOMSTOLEN OG RETTE (ANGIVET I KRONOLOGISK RÆKKEFØLGE)

Domstolen:

Dom af 2. juli 2009, FEIA (C-32/08, EU:C:2009:418)	s. 37
Dom af 20. oktober 2011, PepsiCo mod Grupo Promer Mon Graphic (C-281/10 P, EU:C:2011:679)	s. 11
Dom af 16. februar 2012, Celaya Emparanza y Galdos International (C-488/10, EU:C:2012:88)	s. 38
Dom af 18. oktober 2012, Neuman og Galdeano del Sel mod Baena Grupo (C-101/11 P og C-102/11 P, EU:C:2012:641)	s. 47
Dom af 19. juni 2014, Karen Millen Fashions (C-345/13, EU:C:2014:2013)	s. 7
Dom af 22. juni 2016, Thomas Philipps (C-419/15, EU:C:2016:468)	s. 39
Dom af 21. september 2017, Easy Sanitary Solutions og EUIPO mod Group Nivelles (C-361/15 P og C-405/15 P, EU:C:2017:720)	s. 4, 6 og 18
Dom af 20. december 2017, Acacia og D'Amato (C-397/16 og C-435/16, EU:C:2017:992)	s. 27
Dom af 8. marts 2018, DOCERAM (C-395/16, EU:C:2018:172)	s. 28
Dom af 5. juli 2018, Mast-Jägermeister mod EUIPO (C-217/17 P, EU:C:2018:534)	s. 3
Dom af 28. oktober 2021, Ferrari (C-123/20, EU:C:2021:889)	s. 25

Retten:

Dom af 18. marts 2010, Grupo Promer Mon Graphic mod KHIM – PepsiCo (Gengivelse af et cirkelformet reklameunderlag) (T-9/07, EU:T:2010:96)	s. 31
Dom af 12. maj 2010, Beifa Group mod KHIM – Schwan-Stabilo Schwanhäußer (Skriveredskab) (T-148/08, EU:T:2010:190)	s. 33
Dom af 22. juni 2010, Shenzhen Taiden mod KHIM – Bosch Security Systems (Kommunikationsudstyr) (T-153/08, EU:T:2010:248)	s. 9 og 12
Dom af 14. juni 2011, Sphere Time mod KHIM – Punch (Ur, der er fastgjort til en nøglesnor) (T-68/10, EU:T:2011:269)	s. 12, 16 og 24
Dom af 13. november 2012, Antrax It mod KHIM – THC (Radiatore) (T-83/11 og T-84/11, EU:T:2012:592)	s. 13
Dom af 6. juni 2013, Kastenholz mod KHIM – Qwatchme (Urskiver) (T-68/11, EU:T:2013:298)	s. 6

Dom af 23. oktober 2013, Viejo Valle mod KHIM – Établissements Coquet (Kop og underkop med striber og dyb tallerken med striber) (T-566/11 og T-567/11, EU:T:2013:549)	s. 35
Dom af 21. november 2013, El Hogar Perfecto del Siglo XXI mod KHIM – Wenf International Advisers (Proptrækker) (T-337/12, EU:T:2013:601)	s. 8
Dom af 9. september 2014, Biscuits Poult mod KHIM – Banketbakkerij Merba (Kiks) (T-494/12, EU:T:2014:757)	s. 24
Dom af 3. oktober 2014, Cezar mod KHIM – Poli-Eco (Indsats) (T-39/13, EU:T:2014:852)	s. 25
Dom af 21. maj 2015, Senz Technologies mod KHIM – Impliva (Paraplyer) (T-22/13 og T-23/13, EU:T:2015:310)	s. 20
Dom af 10. september 2015, H&M Hennes & Mauritz mod KHIM – Yves Saint Laurent (Håndtasker) (T-525/13, EU:T:2015:617)	s. 14
Dom af 16. februar 2017, Antrax It mod EUIPO – Vasco Group (Termosifoner til radiatorer) (T-828/14 og T-829/14, EU:T:2017:87)	s. 41
Dom af 13. juni 2017, Ball Beverage Packaging Europe mod EUIPO – Crown Hellas Can (Dåser) (T-9/15, EU:T:2017:386)	s. 5
Dom af 27. februar 2018, Gramberg mod EUIPO – Mahdavi Sabet (Beskyttelseshylster til mobiltelefon) (T-166/15, EU:T:2018:100)	s. 21
Dom af 17. maj 2018, Basil mod EUIPO – Artex (Særlige kurve til cykler) (T-760/16, EU:T:2018:277)	s. 41
Dom af 6. juni 2019, Rietze mod EUIPO – Volkswagen (Køretøjet VW Caddy) (T-192/18, EU:T:2019:379)	s. 22
Dom af 6. juni 2019, Porsche mod EUIPO – Autec (Motorkøretøjer) (T-209/18, EU:T:2019:377)	s. 15
Dom af 13. juni 2019, Visi/one mod EUIPO – EasyFix (Informationstavle til køretøjer) (T-74/18, EU:T:2019:417)	s. 13 og 19
Dom af 24. september 2019, Piaggio & C. mod EUIPO – Zhejiang Zhongneng Industry Group (Knallerter) (T-219/18, EU:T:2019:681)	s. 34 og 35
Dom af 10. juni 2020, L. Oliva Torras mod EUIPO – Mecánica del Frío (Koblinger til køretøjer) (T-100/19, EU:T:2020:255)	s. 43
Dom af 18. november 2020, Tinnus Enterprises mod EUIPO – Mystic Products og Koopman International (Væskedistributionsudstyr) (T-574/19, EU:T:2020:543)	s. 30
Dom af 21. april 2021, Bibita Group mod EUIPO – Benkomers (Flaske til drikkevarer) (T-326/20, EU:T:2021:208)	s. 32
Dom af 16. juni 2021, Davide Groppi mod EUIPO – Viabizzuno (Bordlampe) (T-187/20, EU:T:2021:363)	s. 8 og 10

Dom af 20. oktober 2021, JMS Sports mod EUIPO – Inter-Vion (Spiralformet hårelastik) (T-823/19, EU:T:2021:718)	s. 22
Kendelse af 25. oktober 2021, 4B Company mod EUIPO – Deenz (Vedhæng (smykke)) (T-329/20, EU:T:2021:732)	s. 45
Dom af 10. november 2021, Eternit mod EUIPO – Eternit Österreich (Panel til byggeri) (T-193/20, EU:T:2021:782)	s. 10
Dom af 10. november 2021, Sanford mod EUIPO – Avery Zweckform (Mærkater) (T-443/20, EU:T:2021:767)	s. 16 og 45
Dom af 27. april 2022, Group Nivelles mod EUIPO – Easy Sanitary Solutions (Bruserafløbsrende) (T-327/20, EU:T:2022:263)	s. 17 og 42